

DOXOGRAFIE K HÉRAKLEITOVÍ

Obsahuje řecký nebo latinský text a český překlad všech zlomků, které edice Diels-Kranz značí jako „nepřímé“ – A – včetně jejich verzí a dodatečně nalezených souvislostí.

Za čárkou je číslo odstavce v textu pramene, za lomítkem je pořadové číslo verze zlomku se stejným značením edice D-K.

Hérakleitův život a názory

A 1 Diogenés Laertios, Vitae philosophorum IX, 1 - 17

Rozsáhlý referát Diogena Laertia (viz kap. Hérakleitos - osoba, život dílo). V něm je také pramen zlomků B 40, B 41, B 42, B 43, B 44, B 45, B 46, B 121 v jejich kontextu zachování a také paralela zlomku B 90. Dále zde jsou verze, parafráze nebo analogie zlomků B 3 (dvakrát), B 8, B 31, B 50, B 51, B 60, B 67, B 80, B 90, B 91, B 99, B 100, B 101, B 126b, B 137 nebo jejich částí.

(S použitím překladu Antonína Koláře, Pelhřimov 1995 - z řeckého originálu ed. R.D. Hicks; upraveno s ohledem na řecký text edice Diogenis Laertii vitae philosophorum, ed. H.S. Long; Oxford, Clarendon Press 1964.)

(A 1, 1)

HÉRAKLEITOS

Hérakleitos z Efesu byl syn Blosónův – nebo podle některých Hérakontův. Mužného věku dosáhl v 69. olympiádě (504 až 501 před n. l.). Byl velmi povýšený jako málokdo a přezíravý, jak je zřejmé i z jeho spisu, v němž praví (B 40): „Mnohoučenost nenaučí mít rozum, vždyť by byla naučila Hésioda i Pýthagoru a dále Xenofana a Hekataia.“ Neboť (B 41): „To moudré je jedno, vědět, že důmysl (†) řídí všechno skrze vše.“ A o Homérovi tvrdil, že si (B 42) „zaslouží být vyhozen ze závodů a ztlučen a stejně tak i Archilochos“.

Ἡράκλειτος Βλόσωνος ἢ, ὡς τινες, Ἡράκωντος Ἐφέσιος. οὗτος ἠκμαζε μὲν κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ ἐξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. μεγαλόφρων δὲ γέγονε παρ' ὄντιναοῦν καὶ ὑπερόπτης, ὡς καὶ ἐκ τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ δηλὸν ἐν ᾧ φησι (B 40), „πολυμαθίη νόον οὐ διδάσκει· Ἡσίοδον γὰρ ἂν ἐδίδαξε καὶ Πυθαγόρην, αὐτίς τε Ξενοφάνεά τε καὶ Ἐκαταῖον.“ εἶναι γὰρ (B 41) „ἐν τὸ σοφόν, ἐπίστασθαι γνώμην, ὅτι ἐκυβέρνησε πάντα διὰ πάντων.“ τὸν τε Ὅμηρον ἔφασκεν (B 42) „ἄξιον ἐκ τῶν ἀγώνων ἐκβάλλεσθαι καὶ ῥαπίζεσθαι, καὶ Ἀρχίλοχον ὁμοίως“.

(A 1, 2)

Říkal také, že (B 43) „zrupnost je třeba hasit spíše než požár,“ a že (B 44) „je třeba, aby lid bojoval o zákon, který se rodí, jako o hradbu“. A těmito slovy obviňuje Efesany, protože vyhnali jeho druha Hermodóra (B 121):

„Efesané si zaslouží, aby všichni dospělí byli usmrceni a zanechali město nedospělým, neboť vyhnali Hermodóra, muže z nich nejprospěšnějšího, se slovy: ‘Nikdo ať není nejprospěšnější z nás, a pokud někdo takový je, ať je jinde a u jiných.’“

Když pak ho žádali, aby jim dal zákony, odmítl to, protože obec již byla opanována špatnou ústavou.

Ἔλεγε (B 43) δὲ καὶ „ὑβρίν χρη σβεννύναι μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν“, καὶ (B 44) „μάχεσθαι χρη τὸν δῆμον ὑπὲρ τοῦ νόμου [ὑπὲρ τοῦ γινομένου] ὅπως ὑπὲρ τείχεος.“ καθάπτεται δὲ καὶ τῶν Ἐφεσίων ἐπὶ τῷ τὸν ἑταῖρον ἐκβαλεῖν

Ἐρμόδωρον ἐν οἷς φησιν (B 121),

„ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι πᾶσι καὶ τοῖς ἀνήβοις τὴν πόλιν καταλιπεῖν, οἵτινες Ἐρμόδωρον [ἄνδρα] ἐωυτῶν ὀνήιστον ἐξέβαλον λέγοντες, Ἡμέων μηδὲ εἰς ὀνήιστος ἔστω· εἰ δὲ τις τοιοῦτος, ἄλλη τε καὶ μετ' ἄλλων.“ ἀξιούμενος δὲ καὶ νόμους θεῖναι πρὸς αὐτῶν ὑπερεῖδε διὰ τὸ ἤδη κεκρατῆσθαι τῆ πονηρᾷ πολιτείᾳ τὴν πόλιν.

(A 1, 3)

Uchýlil se do svatyně Artemidiny a hrál s dětmi kostky; když ho pak Efesané obstoupili, vzkřikl na ně:

„Co se divíte, ničemové? Což není lepší dělat toto, než s vámi spravovat obec?“

Nakonec se vystěhoval, zprotiviv si lidi, a žil osaměle v horách, živě se travou a bylinami.

Když z toho ovšem dostal vodnatelnost, vrátil se do města a záhadně vyzvídal na lékařích, mohl-li by udělat ze záplavy sucho. Protože ho nechápali, zahrabal se ve stáji do kravského hnoje, doufaje, že se teplem hnoje voda z něho vypaří. Když však ani takto ničeho nedosáhl, skonal ve věku 60 let.

ἀναχωρήσας δ' εἰς τὸ ἱερόν τῆς Ἀρτέμιδος μετὰ τῶν παίδων ἡστραγάλιζε· περιστάντων δ' αὐτὸν τῶν Ἐφεσίων,

„τί, ὦ κάκιστοι, θαυμάζετε;“ εἶπεν· „ἢ οὐ κρεῖττον τοῦτο ποιεῖν ἢ μεθ' ὑμῶν πολιτεύεσθαι;“

Καὶ τέλος μισανθρωπήσας καὶ ἐκπατήσας ἐν τοῖς ὄρεσι διητᾶτο, πόας σιτούμενος καὶ βοτάνας. καὶ μέντοι καὶ διὰ τοῦτο περιτραπείς εἰς ὕδρον κατῆλθεν εἰς ἄστου καὶ τῶν ἱατρῶν αἰνιγματωδῶς ἐπυνθάνετο εἰ δύναιντο ἐξ ἐπομβρίας αὐχμὸν ποιῆσαι· τῶν δὲ μὴ συνιέντων, αὐτὸν εἰς βούστασιν κατορύξας τῆ τῶν βολίτων ἀλέα ἤλπισεν ἐξατμισθῆσθαι. οὐδὲν δ' ἀνύων οὐδ' οὕτως, ἐτελεύτα βιοὺς ἔτη ἐξήκοντα.

(A 1, 4)

Náš epigram na něho zní takto:

Často mi bylo divné, jak mohl Hérakleitos,
přetrpěv život tak těžký, mít tak nešťastnou smrt.
Neboť když zhoubná nemoc mu vodou zdolala tělo,
v očích mu zhasivši světlo, přinesla neblahou tmou.

Hermippos však tvrdí, že se ptal lékařů, může-li mu někdo z nich tlakem na vnitřnosti vyčerpát vodu. A když řekli, že ne, položil se na výsluní a poručil chlapcům, aby ho přikryli hnojem. Takto prý druhého dne skonal a byl pohřben na agoře. Neanthés z Kyziku však tvrdí, že když se nemohl vyprostit z hnoje, zůstal ležet; a byv pro tuto změnu nepoznán, stal se potravou psů.

Καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἡμῶν οὕτως ἔχον·

πολλάκις Ἡράκλειτον ἐθαύμασα, πῶς ποτε τὸ ζῆν
ᾧδε διαντλήσας δύσμορος εἶτ' ἔθανεν·
σῶμα γὰρ ἀρδεύσασα κακῆ νόσος ὕδατι φέγγος
ἔσβεσεν ἐν βλεφάροις καὶ σκότον ἠγάγετο.

Ἑρμιππος δέ φησι λέγειν αὐτὸν τοῖς ἰατροῖς εἶ τις δύναται ἔντερα κεινώσας ὑγρὸν ἐξεραῖσαι· ἀπειπόντων δέ, θεῖναι αὐτὸν εἰς τὸν ἥλιον καὶ κελεύειν τοὺς παῖδας βολίτοις καταπλάττειν· οὕτω δὴ κατατεινόμενον δευτεραῖον τελευτῆσαι καὶ θαφθῆναι ἐν τῇ ἀγορᾷ. Νεάνθης δ' ὁ Κυζικηνός φησι μὴ δυνηθέντα αὐτὸν ἀποσπάσαι τὰ βόλιτα μεῖναι καὶ διὰ τὴν μεταβολὴν ἀγνοηθέντα κυνόβρωτον γενέσθαι.

(A 1, 5)

Již od dětství vzbuzoval podiv; už jako mladík říkal, že nic neví, ale když dospěl, tvrdil, že všechno poznal. Nebyl žákem nikoho, nýbrž prohlašoval, že se vyptával sám sebe (viz B 101) a naučil se všemu sám od sebe. Sótión však tvrdí, že podle zpráv některých byl posluchačem Xenofanovým a že Aristón uvádí ve spise *O Hekataiovi*, že byl vyléčen i z vodnatelnosti a zemřel na jinou nemoc. Toto pak tvrdí taky Hippobotos.

Kniha, jež se mu připisuje, se podle souvislosti nazývá *O přirozenosti*, dělí se však na tři části, totiž o veškerenstvu, politickou a theologickou.

Γέγονε δὲ θαυμάσιος ἐκ παίδων, ὅτε καὶ νέος ὢν ἔφασκε μηδὲν εἰδέναι, τέλειος μέντοι γενόμενος πάντα ἐγνωκέναι· ἤκουσέ τ' οὐδενός, ἀλλ' αὐτὸν ἔφη διζήσασθαι καὶ μαθεῖν πάντα παρ' ἑαυτοῦ. Σωτίων δέ φησιν εἰρηκέναι τινὰς Ξενοφάνους αὐτὸν ἀκηκοέναι· λέγειν τε Ἀρίστωνα ἐν τῷ Περὶ Ἡρακλείτου καὶ τὸν ὕδερρον αὐτὸν θεραπευθῆναι, ἀποθανεῖν δ' ἄλλῃ νόσῳ. τοῦτο δὲ καὶ Ἰππόβοτος φησι.

Τὸ δὲ φερόμενον αὐτοῦ βιβλίον ἐστὶ μὲν ἀπὸ τοῦ συνέχοντος Περί φύσεως, διήρηται δ' εἰς τρεῖς λόγους, εἷς τε τὸν περὶ τοῦ παντός καὶ πολιτικὸν καὶ θεολογικόν.

(A 1, 6)

Věnoval ji jako dar do svatyně Artemidiny. Někteří tvrdí, že ji napsal úmyslně nejasně, aby ji mohli číst [jenom] povolání a ne kdekdo z obyčejných lidí, aby se nedala snadno tupit.

Popisuje ho i Tímón těmito slovy:

Mezi nimi pak zdvihl se křikloun Hérakleitos,
davu jenž spílá a v hádankách mluví. (viz Il. I,247-248)

Theofrastos přičítá jeho trudnomyslnosti, že některé části díla jsou jen zpola dokončené a na různých místech jsou napsány pokaždé jinak. Antisthenés uvádí v *Nástupnictvích* jako známku jeho velkomyslnosti, že postoupil hodnost krále svému bratrovi. Jeho spis měl takovou slávu, že díky němu vznikli i jeho stoupenci, kterým se říkalo hérakleitovci.

ἀνέθηκε δ' αὐτὸ εἰς τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν, ὡς μὲν τινες, ἐπιτηδεύσας ἀσαφέστερον γράψαι, ὅπως οἱ δυνάμενοι [μόνοι] προσίοιεν αὐτῷ καὶ μὴ ἐκ τοῦ δημῶδους εὐκαταφρόνητον ἦ. τοῦτον δὲ καὶ ὁ Τίμων ὑπογράφει λέγων,
τοῖς δ' ἔνι κοκκυστής, ὀχλολοῖδορος Ἡράκλειτος,
αἰνικτῆς ἀνόρουσε.

Θεόφραστος δὲ φησιν ὑπὸ μελαγχολίας τὰ μὲν ἡμιτελῆ, τὰ δ' ἄλλοτε ἄλλως ἔχοντα γράψαι. σημεῖον δ' αὐτοῦ τῆς μεγαλοφροσύνης Ἀντισθένης φησὶν ἐν Διαδοχαῖς· ἐκχωρῆσαι γὰρ τὰδελφῶ τῆς βασιλείας. τοσαύτην δὲ δόξαν ἔσχε τὸ σύγγραμμα ὡς καὶ αἰρετιστὰς ἀπ' αὐτοῦ γενέσθαι τοὺς κληθέντας Ἡρακλειτεῖους.

(A 1, 7)

Celkově si všímal těchto věcí: Všechno sestává z ohně a do něj se zase navrací (viz B 31, B 90); vše se děje podle osudového určení (viz B 137) a jsoucí věci se sladují protichůdnými pohyby (viz B 51) a že všechno je plné duší a daimonů. Vyslovil se též o tom, jak v kosmu všechno souvisí; že Slunce je tak velké, jak se jeví (viz B 3). Uvádí se také jeho výrok (B 45): „Ani ten, kdo prochází všechny cesty, nemůže svým krokem najít hranice duše, tak hluboké má určení.“ Říkal, že (B 46) „mínění je posvátná choroba, a zrak že klame“.

Ve svém spise se občas vyjadřuje jasně a srozumitelně, takže i největší omezenec jej může snadno pochopit a povznést svou duši; stručnost a pádnost výkladu je totiž neporovnatelná.

Ἐδόκει δ' αὐτῷ καθολικῶς μὲν τάδε· ἐκ πυρὸς τὰ πάντα συνεστάναι καὶ εἰς τοῦτο ἀναλύεσθαι (cfr. B 31, B 90)· πάντα δὲ γίνεσθαι καθ' εἰμαρμένην (cfr. B

137) καὶ διὰ τῆς ἐναντιοδρομίας ἡρμόσθαι τὰ ὄντα (cfr. B 51)· καὶ πάντα ψυχῶν εἶναι καὶ δαιμόνων πλήρη. εἶρηκε δὲ καὶ περὶ τῶν ἐν κόσμῳ συνισταμένων πάντων παθῶν, ὅτι (cfr. B 3) τε ὁ ἥλιός ἐστι τὸ μέγεθος οἶος φαίνεται. λέγεται δὲ καὶ (B 45) „ψυχῆς πείρατα ἰὼν οὐκ ἂν ἐξεύροιο, πᾶσαν ἐπιπορευόμενος ὁδόν· οὕτω βαθὺν λόγον ἔχει.“ τὴν τ' οἴησιν ἱερὰν νόσον ἔλεγε (B 46) καὶ τὴν ὄρασιν ψεύδεσθαι.

λαμπρῶς τε ἐνίστε ἐν τῷ συγγράμματι καὶ σαφῶς ἐκβάλλει, ὥστε καὶ τὸν νωθέστατον ῥαδίως γνῶναι καὶ διάγραμμα ψυχῆς λαβεῖν· ἢ τε βραχύτης καὶ τὸ βάρος τῆς ἐρμηνείας ἀσύγκριτον.

(A 1, 8)

V jednotlivostech má pak takovéto názory: Oheň je prvkem a (B 90) „směnou ohně je všechno“; děje se to jeho zředováním a zhušťováním, nepodává však o tom jasného výkladu. Všechno vzniká podle protikladnosti (viz B 8) a celek je v ustavičném toku jako řeka (viz B 91). Všechno je vymezeno a je jeden svět; rodí se z ohně a opět se spaluje v jistých cyklech střídavě po veškerý věk; děje se to podle osudového určení. Z protikladů se pak ten, jenž vede ke vzniku, nazývá zápasem a svárem (viz B 80); zatímco ten, který vede ke všeobecnému vzplanutí, se nazývá souhlasem (viz B 50) a mírem (viz B 67); proměna se nazývá cestou nahoru dolů (viz B 60), podle níž vzniká svět.

Καὶ τὰ ἐπὶ μέρους δὲ αὐτῷ ὧδε ἔχει τῶν δογμάτων· πῦρ εἶναι στοιχεῖον καὶ (B 90) „πυρὸς ἀμοιβὴν τὰ πάντα“, ἀραιώσει καὶ πυκνώσει γινόμενα. σαφῶς δ' οὐδὲν ἐκτίθεται. γίνεσθαι τε πάντα κατ' ἐναντιότητα (cfr. B 8) καὶ ῥεῖν τὰ ὅλα ποταμοῦ δίκην (cfr. B 91), πεπεράνθαι τε τὸ πᾶν καὶ ἓνα εἶναι κόσμον· γεννᾶσθαι τε αὐτὸν ἐκ πυρὸς καὶ πάλιν ἐκπυροῦσθαι κατὰ τινὰς περιόδους ἐναλλάξ τὸν σύμπαντα αἰῶνα· τοῦτο δὲ γίνεσθαι καθ' εἰμαρμένην. τῶν δὲ ἐναντίων τὸ μὲν ἐπὶ τὴν γένεσιν ἄγον καλεῖσθαι πόλεμον καὶ ἔριν (cfr. B 80), τὸ δ' ἐπὶ τὴν ἐκπύρωσιν ὁμολογίαν (cfr. B 50) καὶ εἰρήνην (cfr. B 67), καὶ τὴν μεταβολὴν ὁδὸν ἄνω κάτω (cfr. B 60), τὸν τε κόσμον γίνεσθαι κατ' αὐτήν.

(A 1, 9)

Neboť zhuštěný oheň se zvlhčuje, když se sráží, a tak vzniká voda; zhuštěná voda pak se proměňuje v zemi, toto je cesta dolů. Země se opět roztéká, vzniká z ní voda a z ní pak zbývající živly. Převádí totiž skoro všechno na výpary z moře - a toto je cesta nahoru. Výpary vznikají ze země a z moře; jedny jsou jasné a čisté, druhé temné. Oheň nabývá moci jasnými výpary, vlhkost těmi druhými. Jaké je to obklopující (obloha?), to nevysvětluje; jsou prý v tom však duté nádoby, obrácené dutinou k nám. V nich se shromažďují jasné výpary, tvoří plameny, a to jsou hvězdy.

Πυκνούμενον γὰρ τὸ πῦρ ἐξυγραίνεσθαι συνιστάμενόν τε γίνεσθαι ὕδωρ, πηγνύμενον δὲ τὸ ὕδωρ εἰς γῆν τρέπεσθαι· καὶ ταύτην ὁδὸν ἐπὶ τὸ κάτω εἶναι. πάλιν τε αὖ τὴν γῆν χειῖσθαι, ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ γίνεσθαι, ἐκ δὲ τούτου τὰ λοιπά, σχεδὸν πάντα ἐπὶ τὴν ἀναθυμίασιν ἀνάγων τὴν ἀπὸ τῆς θαλάττης· αὕτη δὲ ἐστὶν ἢ ἐπὶ τὸ ἄνω ὁδός. γίνεσθαι δ' ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τε γῆς καὶ θαλάττης, ἃς μὲν λαμπρὰς καὶ καθαράς, ἃς δὲ σκοτεινάς. αὕξεσθαι δὲ τὸ μὲν πῦρ ὑπὸ τῶν λαμπρῶν, τὸ δὲ ὑγρὸν ὑπὸ τῶν ἐτέρων. τὸ δὲ περιέχον ὁποῖόν ἐστιν οὐ δηλοῖ· εἶναι μέντοι ἐν αὐτῷ σκάφας ἐπεστραμμένας κατὰ κοῖλον πρὸς ἡμᾶς, ἐν αἷς ἀθροιζομένας τὰς λαμπρὰς ἀναθυμιάσεις ἀποτελεῖν φλόγας, ἃς εἶναι τὰ ἄστρα.

(A 1, 10)

Nejjasnější a nejteplejší je plamen Slunce; ostatní hvězdy jsou totiž více vzdáleny od Země, a proto méně září (viz B 99) a hřejí; zatímco Luna, která je bližší Zemi, se nenese čistým prostorem. Slunce se ovšem pohybuje v místě průzračném a nesmíšeném, jeho vzdálenost od nás je uměřená, proto více hřeje a také svítí. Zatmění Slunce i Luny nastávají pootočením oněch dutých nádob vzhůru. Měsíční proměna podob Luny se děje otáčením v ní co do malosti nádoby. Den a noc, měsíce, roční doby (viz B 100) a roky, také deště a větry a vše, co je tomu podobné, vzniká podle rozdílných výparů.

λαμπροτάτην δὲ εἶναι τὴν τοῦ ἡλίου φλόγα καὶ θερμοτάτην. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἄστρα πλεῖον ἀπέχειν ἀπὸ γῆς καὶ διὰ τοῦτο ἤττον λάμπειν (cfr. B 99) καὶ θάλπειν, τὴν δὲ σελήνην προσγειωτέραν οὖσαν μὴ διὰ τοῦ καθαροῦ φέρεσθαι τόπου. τὸν μέντοι ἥλιον ἐν διαυγεῖ καὶ ἀμιγεῖ κινεῖσθαι καὶ σύμμετρον ἀφ' ἡμῶν ἔχειν διάστημα· τοιγάρτοι μᾶλλον θερμαίνειν τε καὶ φωτίζειν. ἐκλείπειν τε ἥλιον καὶ σελήνην, ἄνω στρεφομένων τῶν σκαφῶν· τούς τε κατὰ μῆνα τῆς σελήνης σχηματισμοὺς γίνεσθαι στρεφομένης ἐν αὐτῇ κατὰ μικρὸν τῆς σκάφης. ἡμέραν τε καὶ νύκτα γίνεσθαι καὶ μῆνας καὶ ὥρας (cfr. B 100) ἐτείους καὶ ἐνιαυτούς ὑετούς τε καὶ πνεύματα καὶ τὰ τούτοις ὅμοια κατὰ τὰς διαφόρους ἀναθυμιάσεις.

(A 1, 11)

Neboť když jasný výpar vzplane v dutině (Reiske; rkp: v kruhu) Slunce, působí den, zatímco když nabude převahy opačný <výpar>, způsobuje noc. A vzrůst tepla z jasného výparu dělá léto, zatímco převaha vlhkosti z výparu temného způsobuje zimu (viz B 126b). V souvislosti s tím pak vykládá i původ všeho ostatního. O Zemi však nic neprohlašuje, jaká je a co je, ale neříká nic ani o těch dutých nádobách. To byly tedy jeho názory.

Pokud jde o Sókrata a jeho výrok, když se obeznámil s Hérakleitovým spisem, který mu podle Aristonovy zprávy přinesl Eurípidés, to jsme pověděli ve stati o Sókratovi (A 4 /3).

τὴν μὲν γὰρ λαμπρὰν ἀναθυμίασιν φλογωθεῖσαν ἐν τῷ κοίλῳ (Reiske; rkp: κύκλῳ) τοῦ ἡλίου ἡμέραν ποιεῖν, τὴν δὲ ἐναντίαν ἐπικρατήσασαν νύκτα

ἀποτελεῖν· καὶ ἐκ μὲν τοῦ λαμπροῦ τὸ θερμὸν αὐξόμενον θέρος ποιεῖν, ἐκ δὲ τοῦ σκοτεινοῦ τὸ ὑγρὸν πλεονάζον χειμῶνα ἀπεργάζεσθαι (cfr. B 126b). ἀκολούθως δὲ τούτοις καὶ περὶ τῶν ἄλλων αἰτιολογεῖ. περὶ δὲ τῆς γῆς οὐδὲν ἀποφαίνεται ποία τίς ἐστίν, ἀλλ' οὐδὲ περὶ τῶν σκαφῶν. καὶ ταῦτα μὲν ἦν αὐτῷ τὰ δοκοῦντα.

Τὰ δὲ περὶ Σωκράτους καὶ ὅσα ἐντυχῶν τῷ συγγράμματι εἶποι, κομίσαντος Εὐριπίδου καθὰ φησιν Ἄριστων, ἐν τῷ περὶ Σωκράτους εἰρήκαμεν (DL II, 5, 22).

(A 1, 12)

Gramatik Seleukos však tvrdí, že jakýsi Krotón vypravuje ve svém *Potápěči*, že první tu knihu přinesl do Hellady jakýsi Kratés, který také řekl, že kdo se v ní nechce utopit, ten že potřebuje nějakého dělského potápěče. Jedni ji uvádějí pod nadpisem *Músy* (Platón, *Sofisté*s 242e), druzí *O přirozenosti*; Diodotos pak:

Přesné kormidlo pro cestu životem;

jiní: *Ukazatel povah; Jeden svět obratu všeho pospolu.*

Když se ho ptali, proč mlčí, odpověděl prý: „Abyste vy mohli tlachat.“

I Dáreios zatoužil po jeho společnosti a napsal mu tento list:

Σέλευκος μέντοι φησὶν ὁ γραμματικὸς Κρότωνά τινα ἰστορεῖν ἐν τῷ Κατακολυμβητῇ Κράτητά τινα πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα κομίσει τὸ βιβλίον· ὃν καὶ εἰπεῖν Δηλίου τινὸς δεῖσθαι κολυμβητοῦ, ὃς οὐκ ἀποπνιγήσεται ἐν αὐτῷ. ἐπιγράφουσι δ' αὐτῷ οἱ μὲν Μούσας, οἱ δὲ Περὶ φύσεως, Διόδοτος δὲ ἀκριβὲς οἰάκισμα πρὸς στάθμην βίου, ἄλλοι Γνώμον' ἡθῶν, τρόπου κόσμον ἕνα τῶν ξυμπάντων. φασὶ δ' αὐτὸν ἐρωτηθέντα διὰ τί σιωπᾷ, φάναι „ἴν' ὑμεῖς λαλήτε.“ ἐπόθησε δ' αὐτοῦ καὶ Δαρεῖος μετασχεῖν καὶ ἔγραψεν ὧδε πρὸς αὐτόν·

(A 1, 13)

„Král Dáreios, syn Hystaspův, pozdravuje moudrého muže, Hérakleita z Efesu.

Složil jsi knihu *O přirozenosti*, které je těžko rozumět a kterou je těžko vykládat.

Neboť vykládá-li se v některých částech podle tvého slohu, zdá se, že její význam spočívá v tom, že obsahuje pozorování kosmu, a to jak coby veškerenstva, tak i všeho toho, co v něm vzniká, totiž co je ustanoveno v nejbožštějším pohybu. Z největší části však obsahuje zdrženlivost v úsudku, takže i ti, kdo se nejvíce obírají písennictvím, jsou na rozpacích o správném výkladu toho, co jsi napsal. Proto si král Dáreios, syn Hystaspův, přeje mít účast na poslouchání tvé řeči a na helénské vzdělanosti.

„Βασιλεὺς Δαρεῖος πατρὸς Ὑστάσπεω Ἡράκλειτον Ἐφέσιον σοφὸν ἄνδρα προσαγορεύει χαίρειν.

Καταβέβλησαι λόγον Περὶ φύσεως δυσνόητόν τε καὶ δυσεξήγητον. ἐν τισὶ μὲν οὖν ἐρμηνευόμενος κατὰ λέξιν σὴν δοκεῖ δύναμίν τινα περιέχειν θεωρίας

κόσμου τε τοῦ σύμπαντος καὶ τῶν ἐν τούτῳ γινομένων, ἅπερ ἐστὶν ἐν θειοτάτῃ κείμενα κινήσει· τῶν δὲ πλείστων ἐποχὴν ἔχοντα, ὥστε καὶ τοὺς ἐπὶ πλεῖστον μετεσχηκότας συγγραμμάτων διαπορεῖσθαι τῆς ὀρθῆς δοκούσης γεγραφθαι παρὰ σοὶ ἐξηγήσεως. βασιλεὺς οὖν Δαρειὸς Ὑστάσπου βούλεται τῆς σῆς ἀκροάσεως μετασχεῖν καὶ παιδείας Ἑλληνικῆς.

(A 1, 14)

Přijď tedy spěšně do královského paláce, abych tě spatřil. Heléni si totiž většinou nevšímají moudrých mužů a přezírají všechno to, co krásně předkládají k vážnému naslouchání a poučení. U mne se ti však dostane ve všem přednosti, denně krásného a vážného rozprávění a uvidíš život v souhlasu s tvými radami.“

„Hérakleitos z Efesu pozdravuje krále Dáraia, syna Hystaspova (viz Kléméns Alex., *Strómateis* I, 65)!

Všichni lidé, kteří žijí na zemi, jsou vzdáleni pravdy a uskutečňování spravedlnosti a pro svou ubohou nerozumnost se oddávají své nenasytnosti a slávychtivosti. Já však, jenž se zříkám každé špatnosti a vyhýbám se nasycení každého nedostatku, které je provázáno závistí, a protože mám strach z přílišné okázalosti, nemohl bych přijít do perské země, jsa podle svého záměru spokojen s málem.“

Takto se zachoval tento muž i vůči králi.

ἔρχου δὴ συντόμως πρὸς ἐμὴν ὄψιν καὶ βασιλείον οἶκον. Ἕλληνες γὰρ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνεπισήμαντοι σοφοῖς ἀνδράσιν ὄντες παρορῶσι τὰ καλῶς ὑπ' αὐτῶν ἐνδεικνύμενα πρὸς σπουδαίαν ἀκοήν καὶ μάθησιν. παρ' ἐμοὶ δ' ὑπάρχει σοὶ πᾶσα μὲν προεδρία, καθ' ἡμέραν δὲ καλὴ καὶ σπουδαία προσαγόρευσις καὶ βίος εὐδόκιμος σαῖς παραινέσεσιν.“

„Hράκλειτος Ἐφέσιος βασιλεί Δαρειῶ πατρὸς Ὑστάσπεω χαίρειν.

Ὀκόσοι τυγχάνουσιν ὄντες ἐπιχθόνιοι τῆς μὲν ἀληθείης καὶ δικαιοπραγμοσύνης ἀπέχονται, ἀπληστήν δὲ καὶ δοξοκοπίη προσέχουσι κακῆς ἔνεκα ἀνοίης. ἐγὼ δ' ἀμνηστὴν ἔχων πάσης πονηρίας καὶ κόρον φεύγων παντὸς οἰκειούμενον φθόνῳ καὶ διὰ τὸ περιίστασθαι ὑπερηφανίην οὐκ ἂν ἀφικοίμην εἰς Περσῶν χώραν, ὀλίγοις ἀρκεόμενος κατ' ἐμὴν γνώμην.“

Τοιοῦτος μὲν ἀνὴρ καὶ πρὸς βασιλέα.

(A 1, 15)

Démétrios však praví v *Soujmenovcích*, že pohrdnul i Athéňany, ačkoli byl u nich ve svrchované vážnosti, a spíše se rozhodl pro domovinu, přestože ho Efesané tupili. Vzpomíná ho i Démétrios Falérský ve své *Obraně Sókrata* (Wehrli IV, fr. 92). Je velmi mnoho vykladačů jeho spisu; patří k nim totiž Antisthenés (Hérakleitovec, odlišný od Kynika, viz Diogenés Laertios VI, 1,19), Hérakleidés Pontský (V,6,86; V,6 88; Wehrli III, fr. 39),

Kleanthés [z Pontu?] (VII, 5,174) a stoik Sfáiros (VII, 6,178); mimo to Pausaniás (patrně odlišný od jiných známých Pausaniů), zvaný „napodobitel Hérakleitův“, Níkomédés a Dionýsios. Z gramatiků jej vykládal Diodotos, který však tvrdí, že spis není o přirozenosti, nýbrž o ústavě, a že výklad o přirozenosti je tam vložen jenom jako příklad.

Δημήτριος δέ φησιν ἐν τοῖς Ὀμωνύμοις καὶ Ἀθηναίων αὐτὸν ὑπερφρονῆσαι, δόξαν ἔχοντα παμπλείστην, καταφρονούμενόν τε ὑπὸ τῶν Ἐφεσίων μᾶλλον τὰ οἰκεῖα. μέμνηται αὐτοῦ καὶ ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογία. πλείστοί τε εἰσιν ὅσοι ἐξήγηνται αὐτοῦ τὸ σύγγραμμα· καὶ γὰρ Ἀντισθένης καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς Κλεάνθης τε [ὁ ποντικὸς] καὶ Σφαῖρος ὁ Στωικός, πρὸς δὲ Πausaniás ὁ κληθεὶς Ἡρακλειτιστής, Νικομήδης τε καὶ Διονύσιος· τῶν δὲ γραμματικῶν Διόδotos, ὃς οὐ φησι περὶ φύσεως εἶναι τὸ σύγγραμμα ἀλλὰ περὶ πολιτείας, τὰ δὲ περὶ φύσεως ἐν παραδείγματος εἶδει κείσθαι.

(A 1, 16)

Hierónymos uvádí, že i Skythínos, jambický básník, se pokusil podat jeho řeč ve verších. Uvádějí se na něho též mnohé epigramy, mezi nimi i tento:

Hérakleitos jsem, proč mnou nahoru dolů smýkáte, hlupci?
Pro ty, kteří mne chápou, tvořil jsem, pro vás však ne.
Jeden člověk mně za třicet tisíc je, nesčíslní však
za nic. Toto pak říkám i v sídle Persefony.

A jiný takovýto:

Nečti jen rychle Hérakleita z Efesu knihu;
velmi je neschůdná stezka, kterou v ní třeba se dát.
Soumrak a nejasno vládne v ní; když však tě uvede do ní
zasvěcenec, pak ihned nad slunce jasnější jest.

Ἰερώνυμος δέ φησι καὶ Σκυθῖνον τὸν τῶν ἰάμβων ποιητὴν ἐπιβαλέσθαι τὸν ἐκείνου λόγον διὰ μέτρον ἐκβάλλειν.

πολλά τ' εἰς αὐτὸν ἐπιγράμματα φέρεται, ἀτὰρ δὴ καὶ τόδε·

Ἡράκλειτος ἐγώ· τί μ' ἄνω κάτω ἔλκετ' ἄμουσοι;
οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δ' ἔμ' ἐπισταμένοις.
εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος τρισμύριοι, οἱ δ' ἀνάριθμοι
οὐδεῖς. ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Φερσεφόνη.

καὶ ἄλλο τοῖόνδε·

μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἴλεε βίβλον
τοῦφεσίου· μάλα τοι δύσβατος ἀτραπιτός.
ὄρφνη καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπητον· ἦν δὲ σε μύστης
εἰσαγάγη, φανεροῦ λαμπρότερον ἡελίου.

(A 1, 17)

Bylo pět Hérakleitů: první ten, o němž jsme nyní psali; druhý lyrický básník, od kterého pochází chvalozpěv na dvanáct bohů; třetí elegický básník z Halikarnassu, na něhož složil Kallimachos tyto verše:

Při zprávě o tvé smrti mi vytryskly, Hérakleite,
slzy, když jsem si vzpomněl, kolik jen celičkových dní
oba jsme prohodili. Však nyní, příteli kárský,
dlouho již spočíváš v hrobě, proměněn v popel a prach.
Tvoje básně však žijí a Hádés, podsvětí vládce,
všechno jenž uchvátí, na ně ruku nevloží svou.

Čtvrtý pocházel z Lesbu a napsal dějiny Makedonie; pátý byl vtipkař, který vážné podával žertem a přešel k tomuto druhu skladby od zpěvu s doprovodem kithary.

Γεγόνασι δ' Ἡράκλειτοι πέντε· πρῶτος αὐτὸς οὗτος· δεύτερος ποιητῆς
λυρικός, οὗ ἔστι τῶν δώδεκα θεῶν ἐγκώμιον· τρίτος ἐλεγείας ποιητῆς
Ἀλικαρνασσεύς, εἰς ὃν Καλλίμαχος πεποίηκεν οὕτως·

εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόνον, ἐς δέ με δάκρυ
ἤγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὅσσάκις ἀμφοτέρω
ἦλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μὲν που,
ξεῖν' Ἀλικαρνασσεῦ, τετράπαλαι σποδιή,
αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ἦσιν ὁ πάντων
ἀρπάκτης Ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

τέταρτος Λέσβιος, ἱστορίαν γεγραφῶς Μακεδονικὴν· πέμπτος σπουδογέλοιος,
ἀπὸ κιθαρωδίας μεταβεβηκῶς εἰς τὸ εἶδος.

A 1a /1   Súdā, s.v. Ἡράκλειτος

Hérakleitos: Vlastní jméno. Hérakleitos prý řekl, že o tělo se nemá dbát a považoval je za hodné vyvržení spíše než hnůj (viz B 96). Pro tuto unáhlenost se pak přestal léčit, dokud by mu bůh nepřikázal zacházet s tělem jako s nástrojem.

Hérakleitos, syn Blossónův nebo Bauberův, podle některých pak Hérakinův: Efesan, přírodní filosof, který byl nazván Temný. Neučil se u žádného z filosofů, ale stal se filosofem díky přirozenosti a úsilí. Když onemocněl vodnatelností, nevydal se lékařům, kteří o něj chtěli pečovat, ale sám se celý natřel hnojem a nechal se na slunci sušit. Když tak ležel, přišli psi a roztrhali ho. Jiní zase říkají, že zemřel zasypaný pískem. Někteří tvrdí, že poslouchal Xenofana a pýthagorejce Hippasa. Vrchol jeho dospělosti byl v 69. olympiádě (504 /501 před n. l.), v době vlády Dáreia, syna Hystaspova. Napsal toho mnoho básnickým způsobem. Viz též „Délský potápěč“. (*V hesle „Délský potápěč“ Súdā zpracovává podání Diogena Laertia XI, 22 = A 4 /3.*)

Ἡράκλειτος· ὄνομα κύριον. ὅτι Ἡράκλειτος ἔφη, ὀλιγωρεῖν πάντα τοῦ σώματος καὶ νομίζειν αὐτὸ κοπρῶν ἐκβλητότερον· ἐκ τοῦ ῥάστου δὲ αὐτῷ τὰς θεραπειὰς ἀποπληροῦν, ἕως ἂν ὁ θεὸς ὥσπερ ὀργάνῳ τῷ σώματι χρῆσθαι ἐπιτάτῃ.

Ἡράκλειτος, Βλόσωνος ἢ Βαύτωρος, οἱ δὲ Ἡρακῖνος· Ἐφέσιος, φιλόσοφος φυσικός, ὃς ἐπεκλήθη Σκοτεινός. οὗτος ἐμαθήτευσεν οὐδενὶ τῶν φιλοσόφων, φύσει δὲ καὶ ἐπιμελείᾳ ἡσκήθη. οὗτος ὑδρωπιάσας οὐκ ἐνεδίδου τοῖς ἰατροῖς, ἤπερ ἐβούλοντο θεραπεύειν αὐτόν· ἀλλ' αὐτὸς βολβίτῳ χρίσας ὅλον ἑαυτὸν εἶασε ξηρανθῆναι τοῦτο ὑπὸ τῷ ἡλίῳ, καὶ κείμενον αὐτὸν κύνες προελθοῦσαι διέσπασαν· οἱ δὲ ἄμμῳ χωσθέντα φασὶν ἀποθανεῖν. τινὲς δὲ αὐτὸν ἔφασαν διακοῦσαι Ξενοφάνους καὶ Ἰππᾶσου τοῦ Πυθαγορείου. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς ξθ' Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, καὶ ἔγραψε πολλὰ ποιητικῶς. ζητεῖ ἐν τῷ Δηλίου κολυμβητοῦ.

A 1a /2   Σύδα, s.v. Délský potápěč (*Déliú kolymbétú*)

„Délský potápěč.“ To bylo řečeno vzhledem k Hérakleitově knize pro její obtížnou pochopitelnost, totiž že je zapotřebí nějakého délského potápěče, který by se v ní neutopil. Jedni ji uvádějí pod nadpisem *Músy* (Platón, *Sofistés* 242e), druzí *O přirozenosti*; Diodotos pak *Přesné kormidlo* pro cestu životem, jiní *Ukazatel povah, Jeden svět obratu* všeho pospolu (A 1,12). Nebo takto: *Délský potápěč* pro ty, kdo se potápějí až do krajnosti (viz A 14a). Když totiž dal Eurípídés Sókratovi spis temného Hérakleita a zeptal se ho, co si o něm myslí, tak odpověděl: Čemu jsem rozuměl, je urozené, proto myslím, že takové je i to, čemu jsem nerozuměl. Jenom to potřebuje nějakého délského potápěče (A 4 /3), aby se v tom člověk neutopil.

K tomu úsloví: „Délský potápěč“ se říká o těch, kdo jsou veskrze obratní v plavání (potápění).

Δηλίου κολυμβητοῦ· τοῦτο ἐρρήθη εἰς βιβλίον Ἡρακλείτου διὰ τὸ δυσνόητον, Δηλίου τινὸς δεῖσθαι κολυμβητοῦ, ὃς οὐκ ἀποπνιγήσεται ἐν αὐτῷ. ἐπιγράφουσι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν Μούσας, οἱ δὲ Περὶ φύσεως, Διόδοτος δὲ Ἄκριβες οἰάκισμα πρὸς στάθμην βίου, ἄλλοι Γνώμην ἡθῶν, Κόσμον τρόπων ἐνὸς τῶν ξυμπάντων. ἢ οὕτως· Δηλίου κολυμβητοῦ, ἐπὶ τῶν ἄκρως νηχομένων. Σωκράτει γὰρ δόντος τοῦ Εὐριπίδου Ἡρακλείτου τοῦ σκοτεινοῦ σύγγραμμα, ἐρέσθαι, τί δοκεῖ; τὸν δὲ φάναι· ἃ μὲν συνῆκα γενναῖα· οἶμαι δὲ καὶ ἃ μὴ συνῆκα· πλήν Δηλίου δεῖται κολυμβητοῦ εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ.

καὶ παροιμία· Δήλιος κολυμβητής, ἐπὶ τῶν πάνυ ἐμπείρων νήχεσθαι.

A 1b Marcus Aurelius III, 3,1

Hérakleitos, který tolik filosofoval o vzplanutí světa, byl postižen nahromaděním vody ve vnitřnostech a zemřel natřený hnojem.

Ἡράκλειτος περὶ τῆς τοῦ κόσμου ἐκπυρώσεως τοσαῦτα φυσιολογήσας, ὕδατος τὰ ἐντὸς πληρωθεὶς, βολβίτῳ κατακεχρισμένος ἀπέθανεν.

A 2 Strabón, Geographica XIV, 1,3 Meineke, p. 632-3

[Historik Ferekýdés] říká, že tažení Iónů, které probíhalo později než aiolská kolonizace, vedl Androklos, zákonitý syn athénského krále Kodra. Stal se tak zakladatelem Efesu. Proto tam prý byla ustanovena královská hodnost Iónie a ještě nyní se ti, kdo jsou z tohoto rodu, nazývají králi a náleží jim jisté pocty: Přední místo při závodech, purpurový šat jako znak královského rodu, hůl namísto žezla a vedení posvátných obřadů Démétry Eleúsinské.

... ἄρξαι δέ φησιν Ἄνδροκλον τῆς τῶν Ἰώνων ἀποικίας, ὕστερον τῆς Αἰολικῆς, υἱὸν γνήσιον Κόδρου τοῦ Ἀθηναίων βασιλέως, γενέσθαι δὲ τοῦτον Ἐφέσου κτίστην. διόπερ τὸ βασίλειον τῶν Ἰώνων ἐκεῖ συστήναί φασι, καὶ ἔτι νῦν οἱ ἐκ τοῦ γένους ὀνομάζονται βασιλεῖς ἔχοντές τινας τιμὰς, προεδρίαν τε ἐν ἀγῶσι καὶ πορφύραν ἐπίσημον τοῦ βασιλικοῦ γένους, σκίπωνα ἀντὶ σκῆπτρου, καὶ τὰ ἱερά τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος.

A 3 Kléméns Alex., Stromata I, 65,4

Hérakleitos, syn Blysonův, přesvědčil tyrana Melankoma, aby se zřekl vlády. Pohrdal také nabídkou krále Dáraia, který ho zval, aby přišel do Persie.

Ἡράκλειτος γὰρ ὁ Βλύσωνος Μελαγκόμαν τὸν τύραννον ἐπεισεν ἀποθέσθαι τὴν ἀρχήν. οὗτος βασιλέα Δαρεῖον παρακαλοῦντα ἤκειν εἰς Πέρσας ὑπερεῖδεν.

A 3a /1 Strabón, Geographica XIV, 1,25; 642 (= verze B 121)

V Efesu se narodili tito významní mužové: Z těch dávných to byli Hérakleitos zvaný Temný a Hermodóros, o němž Hérakleitos říká:

„Efesané si zaslouží, aby dospěli byli oběšeni, neboť vyhnali Hermodóra, muže z nich nejznamenitějšího, pravice: ‚Nikdo ať není nejznamenitější z nás, a kdyby, tak ať je jinde a u jiných‘.“

Hermodóros podle všeho sepsal Římanům některé zákony.

ἄνδρες δ' ἀξιόλογοι γεγόνασιν ἐν αὐτῇ τῶν μὲν παλαιῶν Ἡράκλειτος τε ὁ Σκοτεινὸς καλούμενος καὶ Ἑρμόδωρος, περὶ οὗ ὁ αὐτός φησιν
 'ἄξιον Ἐφεσίοις ἠβηδὸν ἀπάγξασθαι, οἵτινες Ἑρμόδωρον ἄνδρα ἐωυτῶν
 ὀνήιστον ἐξέβαλον, φάντες ἡμέων μηδὲ εἰς ὀνήιστος ἔστω, εἰ δὲ μή, ἄλλη τε καὶ
 μετ' ἄλλων.' (verze B 121)
 δοκεῖ δ' οὗτος ὁ ἀνὴρ νόμους τινὰς Ῥωμαίοις συγγράψαι.

A 3a /2 Plinius, Historia natur. XXXIV, 21

V senátu stála socha Hermodóra z Efesu, který byl interpretem zákonů decemvirů (viz Cicero, Tusc. disp. V, 36, 105). Socha byla zřízena na veřejné náklady.

Fuit Hermodori Ephesii [statua] in comitio, legum quas decemviri scribebant interpretis, publice dicata.

A 3b /1 Plútarchos, De garrulitate 17; 511b

Nejsou snad chváleni a obdivováni ti, kdo bez pomoci slov symbolicky vyjádří to, co je třeba? Tak Hérakleitos, když ho občané požádali, aby jim dal nějakou radu, díky níž by dospěli ke svornosti, vystoupil na řečniště, vzal nádobu s vodou, nasypal do ní ječmen, smíchal s mátou, vypil a odešel. Tak jim ukázal, že spokojí-li se s tím, co se náhodou nabízí, a nebudou-li toužit po drahocennostech, udrží obec v míru a svornosti.

Οἱ δὲ συμβολικῶς ἄνευ φωνῆς ἃ δεῖ φράζοντες οὐκ ἐπαινοῦνται καὶ θαυμάζονται διαφερόντως; ὡς Ἡράκλειτος, ἀξιούντων αὐτὸν τῶν πολιτῶν γνώμην τιν' εἰπεῖν περὶ ὁμονοίας, ἀναβάς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ λαβὼν ψυχροῦ κύλικα καὶ τῶν ἀλφίτων ἐπιπάσας καὶ τῷ γλήχωνι κινήσας ἐκπιῶν ἀπῆλθεν, ἐνδειξάμενος αὐτοῖς ὅτι τὸ τοῖς τυχοῦσιν ἀρκεῖσθαι καὶ μὴ δεῖσθαι τῶν πολυτελῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ διατηρεῖ τὰς πόλεις.

A 3b /2 Themistios, De virtute, p. 40 (neověřeno)

(Podáváme jen parafrázi delšího textu: Když byli Efesané v perském obležení, dál bezstarostně hodovali, jak byli zvyklí. Posléze se jejich zásoby začaly prudce tenčit, takže se sešli k poradě, co počít. Protože nikdo neměl odvahu navrhnout, aby se začali uskrovnovat, vzal Hérakleitos mlčky krupky ječmene a smísiv je s vodou, posadil se na zem a mlčky směl

snědl. To všichni pochopili jako radu, co je třeba dělat. Když se pak nepřátelé doslechli, že Efesané začali šetřit, přerušili obléhání a odtáhli.)

A 4 /1 Aristotelés, Rhetorica III, 5; 1407 b11-18 (cfr. B 1)

Obecně řečeno, musí být to, co je napsáno, dobře čitelné a snadno pochopitelné, což je totéž. Věty, které nemají dost vazeb a které je nesnadné členit, jako ty Hérakleitovy, to postrádají. Neboť rozčlenit Hérakleitovy věty je obtížný úkol, poněvadž bývá nejasno, k čemu něco náleží, zda k tomu, co následuje, či k tomu, co předchází. Tak např. hned na začátku jeho spisu (B 1.1), kde praví: „Vůči řeči platné vždy nechápaví jsou lidé.“ Je totiž nejasno, k čemu se vztahuje slůvko „vždy“ a jak [je třeba větu] členit.

Ὅλως δὲ δεῖ εὐανάγνωστον εἶναι τὸ γεγραμμένον καὶ εὐφραστον· ἔστιν δὲ τὸ αὐτό· ὅπερ οἱ πολλοὶ σύνδεσμοι οὐκ ἔχουσιν, οὐδ' ἄ μὴ ῥάδιον διαστίξαι, ὥσπερ τὰ Ἡρακλείτου. τὰ γὰρ Ἡρακλείτου διαστίξαι ἔργον διὰ τὸ ἄδηλον εἶναι ποτέρῳ προσκειται, τῷ ὕστερον ἢ τῷ πρότερον, οἷον ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῇ τοῦ συγγράμματος· φησὶ γὰρ (B 1.1) ‘τοῦ λόγου τοῦδ’ ἐόντος ἀεὶ ἀξύνετοι ἄνθρωποι γίνονται’· ἄδηλον γὰρ τὸ ἀεὶ, πρὸς ποτέρῳ [δεῖ] διαστίξαι.

A 4 /1a Anonymi In Aristotelis artem rhetoricam comm., p. 183.16-21 Rabe (Cc. in Arist. Gr. XXI.2)

Není to jasné kvůli tomu, že není zřejmé, k čemu je třeba vázat slovo „zlaté“, zda k Héraklovi, nebo ke kyji. (Aristot. 1407 b14) Rozčlenit to je vskutku obtížný úkol. Vždyť je nejasné, k čemu má náležet slovo „vždy“; zda k tomu, co předchází, tedy ke slovu „je potřeba“, tedy (B 1.1) „Vůči řeči o tom, co je třeba vždy, nechápaví jsou lidé“; nebo k tomu, co následuje, tedy k „těm nechápavým“, tedy „Vůči řeči o tom, co je třeba, vždy nechápaví jsou lidé“.

ἀσάφεια γὰρ γίνεται διὰ τὸ ἄδηλον εἶναι, τίτι δεῖ τὸ χρυσοῦν ἐπισυνάψαι, Ἡρακλεῖ ἢ τῷ ῥοπάλῳ. (in 1407 b14) διαστίξαι ἔργον ἥτοι δύσκολον· ἄδηλον γὰρ ἔστι, ποίῳ δεῖ προσκεῖσθαι τὸ ἀεὶ, τῷ προτέρῳ ἢ τοῖ τῷ δέοντος, οἷον “τοῦ λόγου τοῦ δέοντος ἀεὶ ἀξύνετοι”, ἢ τῷ ὕστερον ἢ τοῖ τῷ ἀξύνετοι, οἷον “τοῦ λόγου τοῦ δέοντος ἀεὶ ἀξύνετοι”.

A 4 /2 Démétrios Rhétór, De elocutione 192

Zřetelnosti se dosahuje různě. Nejprve v termínech, potom ve vazbách. Co je však bez vazeb a naprosto rozvolněné, je zcela nejasné, neboť kvůli narušení vazeb není zřejmé, kde každá

jednotlivá část věty začíná, tak jako v tom, co napsal Hérakleitos. Velmi četné poruchy vazeb to totiž činí temným.

Τὸ δὲ σαφὲς ἐν πλείοσιν· πρῶτα μὲν ἐν τοῖς κυρίοις, ἔπειτα ἐν τοῖς συνδεδεμένοις. τὸ δὲ ἀσύνδετον καὶ διαλελυμένον ὅλον ἀσαφὲς πᾶν· ἄδηλος γὰρ ἡ ἐκάστου κώλου ἀρχὴ διὰ τὴν λύσιν, ὥσπερ τὰ Ἡρακλείτου· καὶ γὰρ ταῦτα σκοτεινὰ ποιεῖ τὸ πλεῖστον ἢ λύσις.

A 4 /3 Diogenés Laertios, Vitae philosophorum II, 22

Vypravuje se, že když dal Eurípidés Sókratovi přečíst Hérakleitův spis a zeptal se ho, co si o něm myslí, tak odpovéděl:

„Čemu jsem rozuměl, je urozené, proto myslím, že takové je i to, čemu jsem nerozuměl, jenom to potřebuje nějakého délského potápěče.“

φασὶ δ' Εὐριπίδην αὐτῶ δόντα τὸ Ἡρακλείτου σύγγραμμα ἐρέσθαι, „τί δοκεῖ;“ τὸν δὲ φάναι,

„ἂ μὲν συνῆκα, γενναῖα, οἶμαι δὲ καὶ ἂ μὴ συνῆκα· πλὴν Δηλίου γέ τινος δεῖται κολυμβητοῦ.“

Hérakleitova nauka - oheň, protiklady, pohyb

A 5 /1 Aristotelés, Metaphysica I, 3; 984a

(...)

Anaximenés pokládal za počátek jednoduchých těl [živlů] vzduch, později Diogenés vodu a Híppasos z Metapontu a Hérakleitos z Efesu zase oheň.

Τιμιώτατον μὲν γὰρ τὸ πρεσβύτατον, ὄρκος δὲ τὸ τιμιώτατόν ἐστιν. εἰ μὲν οὖν ἀρχαία τις αὕτη καὶ παλαιὰ τετύχηκεν οὔσα περὶ τῆς φύραρχαία τις αὕτη καὶ παλαιὰ τετύχηκεν οὔσα περὶ τῆς φύσεως ἢ δόξα, τάχ' ἂν ἄδηλον εἶη, Θαλῆς μέντοι λέγεται οὕτως ἀποφίνασθαι περὶ τῆς πρώτης αἰτίας (Ἴππωνα γὰρ οὐκ ἂν τις ἀξιώσει θεῖναι μετὰ τούτων διὰ τὴν εὐτέλειαν αὐτοῦ τῆς διανοίας)· Ἄναξιμένης δὲ ἀέρα καὶ Διογένης πρότερον ὕδατος καὶ μάλιστα ἀρχὴν τιθέασι τῶν ἀπλῶν σωμάτων, Ἴππασος δὲ πῦρ ὁ Μεταποντῖνος καὶ Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. Ἐμπεδοκλῆς ...

A 5 /2 Simplikios, In Physica 23, 33

Hippasos z Metapontia a Hérakleitos z Efesu míní, že svět je jeden, pohyblivý a konečný. Počátkem však činí oheň, takže všechno jsoucí tvoří z ohně jeho zhušťováním a zředováním – a opět je do ohně rozkládají, neboť tato přirozenost je [pro ně] jedna a základní. Hérakleitos říká, že „všechno je směnou ohně“ (viz B 90). Dává světu také jakési pořadí proměn a vymezený čas proměny světa, podle nějaké osudové nutnosti.

Ἴππασος δὲ ὁ Μεταποντῖνος καὶ Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος ἐν καὶ οὗτοι καὶ κινούμενον καὶ πεπερασμένον, ἀλλὰ πῦρ ἐποίησαν τὴν ἀρχήν, καὶ ἐκ πυρὸς ποιούσι τὰ ὄντα πυκνώσει καὶ μανώσει καὶ διαλύουσι πάλιν εἰς πῦρ, ὡς ταύτης μιᾶς οὐσης φύσεως τῆς ὑποκειμένης· πυρὸς γὰρ ἀμοιβὴν εἶναι φησιν Ἡράκλειτος πάντα (cfr. B 90). ποιεῖ δὲ καὶ τάξιν τινα καὶ χρόνον ὠρισμένον τῆς τοῦ κόσμου μεταβολῆς κατὰ τινα εἰμαρμένην ἀνάγκην.

A 5 /3 Áetios I, 3,11 (Dox. 283-4) z Plútarcha

Hérakleitos a Hippasos z Metapontu pokládají za počátek všeho oheň. Říkají, že z ohně všechno vzniká a do ohně všechno dokonává. Jeho pohasnutím se vytváří svět. Napřed, když se srazily jeho nejtvrdí díly, vzniká země; potom, když země změkla působením ohně, se přirozeně uvolňuje voda; když se pak vypařuje, vzniká vzduch. Svět a všechna těla se pak skrze oheň rozpouštějí ve vzplanutí.

Ἡράκλειτος καὶ Ἴππασος ὁ Μεταποντῖνος ἀρχὴν τῶν ἀπάντων τὸ πῦρ. ἐκ πυρὸς γὰρ τὰ πάντα γίνεσθαι καὶ εἰς πῦρ πάντα τελευτᾶν λέγουσι. τούτου δὲ κατασβεννυμένου κοσμοποιεῖσθαι τὰ πάντα· πρῶτον μὲν γὰρ τὸ παχυμερέστατον αὐτοῦ εἰς αὐτὸ συσσελλόμενον γῆ γίγνεται, ἔπειτα ἀναχαλωμένην τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ πυρὸς φύσει ὕδωρ ἀποτελεῖσθαι, ἀναθυμιώμενον δὲ ἀέρα γίνεσθαι. πάλιν δὲ τὸν κόσμον καὶ τὰ σώματα πάντα ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναλοῦσθαι ἐν τῇ ἐκπυρώσει.

A 5 /3 verze Áetios I, 3,11 (Dox. 283-4, Stobaei excerpta)

Hérakleitos a Hippasos pokládají za počátek všeho oheň. Z ohně totiž všechno pochází a do ohně všechno dokonává. Napřed, když se srazily jeho tvrdší díly, vzniká země; potom, když země změkla působením ohně, se přirozeně uvolňuje voda; když se pak vypařuje, vzniká vzduch. Svět a všechna těla se pak skrze oheň rozpouštějí ve vzplanutí.

Ἡράκλειτος καὶ Ἴππασος ἀρχὴν τῶν ἀπάντων τὸ πῦρ. ἐκ πυρὸς γὰρ τὰ πάντα καὶ εἰς πῦρ πάντα τελευτᾷ. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ παχυμερέστερον αὐτοῦ εἰς αὐτὸ συσσελλόμενον γίγνεται γῆ, ἔπειτα ἀναχαλωμένην τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ πυρὸς φύσει ὕδωρ ἀποτελεῖσθαι, ἀναθυμιώμενον δὲ ἀέρα γίγνεσθαι. πάλιν δὲ τὸν κόσμον καὶ τὰ σώματα πάντα ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναλοῦσθαι ἐν τῇ ἐκπυρώσει.

(Cfr. Áetios, Placita philosophorum V, 5, 1)

A 5 /4 Galénos, De elementis sec. Hipp. I, 4; I, 443 Kuehn

Ti [kteří považují oheň za prvek] dokazují, že oheň je prvek, takto: Ze sloučení a zhuštění ohně vzniká vzduch; podlehne-li ještě většímu stlačení, stane se vodou; při největším stlačení se nakonec stane zemí.

Οἱ τε τὸ πῦρ [στοιχεῖον εἰπόντες] ὡσαύτως, ἐκ τοῦ συνιὸν μὲν καὶ πυκνούμενον ἀέρα γίγνεσθαι, παθὸν δ' ἐπὶ μᾶλλον τοῦτο καὶ σφοδρότερον πιληθὲν ὕδωρ, ἐπὶ πλεῖστον δὲ πυκνωθὲν γῆν ἀποτελεῖσθαι, συλλογίζονται καὶ αὐτοὶ τοῦτ' εἶναι τὸ στοιχεῖον.

A 5 /5 (Kahn XLIII B) Simplicios, In Physica 23,38 (Vol. IX, p. 24. 4-8 Diels) = Theophrastos, Physicorum opiniones fr. 1; Dox. 475 (cfr. B 90)

Hérakleitos totiž říká, že všechny věci jsou směna ohně a že je i nějaké pořadí a vymezený čas proměny světa podle jakési osudové nutnosti. Je zřejmé, že téhož názoru byli i ti, kteří spatřili rození živých bytostí, řemeslné dovednosti nebo vaření a to, jak se postup i změna všech věcí děje teplem.

Πυρὸς γὰρ ἀμοιβὴν εἶναι φησιν Ἡράκλειτος πάντα. καὶ τάξιν τινὰ καὶ χρόνον ὠρισμένον τῆς τοῦ κόσμου μεταβολῆς κατὰ τινὰ εἰμαρμένην. καὶ δῆλον ὅτι καὶ οὗτοι τὸ ζωογόνον καὶ δημιουργικὸν καὶ πεπτικὸν καὶ διὰ πάντων χωροῦν καὶ πάντων ἀλλοιωτικὸν τῆς θερμότητος θεασάμενοι ταύτην ἔσχον τὴν δόξαν·

A 5 /5a Papyrus Derveni col. 9.2-10

Ti, kdo nerozumí tomu, co je řečeno, se domnívají ... (5) Kdo tedy poznává, že oheň, – [nakol]ik se stýká s ostatními věcmi, prý věci čeří a brání jim žárem být pohromadě, – se

odvrací, [nakol]ik je vhodné, aby to, co se odvrátilo, nebrání[lo] věcem dohromady ztuhnout. Věci, kterých se kdy dotkne, jsou [jím] ovád[nuty, ovlád]nuté se mísí (10) s ostatními. (...)

οἱ δὲ οὐ γινώσκον[τες] τὰ λεγόμεν] ὕσι ... (5) γινώσκ[ω]ν οὖν τὸ πῦρ ἅ
 ἓνον τοῖς ἄλλοις ὅτι ταράσσοι καὶ ὕοι τὰ ὄντα συνίστασθαι διὰ τὴν
 θάλαψιν ἐξαλλάσ[ει ὅσ]ον τε ἱκανόν ἐστιν ἐ ἐν μὴ κωλύ[ειν τὰ] ντα
 συμπαγῆναι. ὅσα δ' ἄ[ν] φθῆι ἐπικρατ[εῖται, ἐπικ]ρατηθὲν δὲ μί (10) τοῖς
 ἅ [λ] . ...

A 5 /6 Apuleius, De mundo 19-20 (řecký citát = B 10)

A opravdu, přirozenost protikladů se proměňuje sama od sebe a z disonancí se stává jeden soulad. Tak se spojuje mužské a ženské a obojí rozdílné pohlaví tvoří z nepodobných podobnou živou bytost. Také umění vytvářejí z nestejných prvků něco stejného, když napodobují přírodu: malířství z rozdílných barevných pigmentů, (...) Vždyť i hudba (...) K tomu se v jednom ze svých mlžných výroků [vyslovil] i Hérakleitos (B 10): „Spojitosti: celé a necelé, shodné a neshodné, souzvučné a nesouzvučné, a ze všeho jedno, a z jednoho vše“.

Et, ut res est, contrariorum per se natura amplectitur et ex dissonis fit unus idemque concentus. Sic mare et femineum secus iungitur ac diuersus utriusque sexus ex dissimilibus simile animal facit; artesque ipsae, naturam imitantes, ex inparibus paria faciunt: pictura ex discordibus pigmentorum coloribus, atris atque albis, luteis et puniceis, confusione modica temperatis, imagines iis quae imitatur similes facit. Ipsa etiam musica, ...
 Hoc Heraclitus sententiarum suarum nebulis ad hunc modum est [elocutus] (B 10):
 Συλλάψεις ὅλα καὶ οὐχ ὅλα, συμφερόμενον διαφερόμενον, συνᾶδον διαᾶδον·
 ἐκ πάντων ἓν, καὶ ἐξ ἓνὸς πάντα.

A 6 /1 Platón, Cratylus 402a (cfr. B 91)

Hérakleitos někde říká, že všechno se pohybuje a nic netrvá, a když všechno, co je, připodobňuje k proudu řeky, praví (verze B 91): „Dvakrát do téže řeky bys nevstoupil.“

Λέγει που Ἡράκλειτος ὅτι πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μένει, καὶ ποταμοῦ ὄση ἀπεικάζων τὰ ὄντα λέγει ὡς δις ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης.

A 6 /2 Áetios I, 23,7 Stobaei excerpta (Dox. 320)

Hérakleitos odstranil ze světa pokoj a klid, neboť toto patří mrtvým. Všem dal pohyb, věčný věčným, pomíjivý pomíjivým.

Ἡράκλειτος ἡρεμίαν μὲν καὶ στάσιν ἐκ τῶν ὄλων ἀνήρει· ἔστι γὰρ τοῦτο τῶν νεκρῶν· κίνησιν δὲ τοῖς πᾶσιν ἀπεδίδου, αἰδίων μὲν τοῖς αἰδίοις, φθαρτὴν δὲ τοῖς φθαρτοῖς.

A 6 /3 Platón, Theaetetus 160d

Velmi krásně jsi tedy řekl, že vědění není nic jiného než vnímání, a spadá s ním v jedno a totéž, když podle Homéra a Hérakleita i veškeré takové společnosti se všechno pohybuje jako proudy...

Παγκάλως ἄρα σοι εἴρηται ὅτι ἐπιστήμη οὐκ ἄλλο τί ἐστὶν ἢ αἴσθησις, καὶ εἰς ταῦτόν συμπέπτωκεν, κατὰ μὲν Ὅμηρον καὶ Ἡράκλειτον καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον φύλον οἷον ρεύματα κινεῖσθαι τὰ πάντα...

A 6 /4 Platón, Theaetetus 152e

Protože nic není jedno ani něco ani nějaké, avšak všechno vzniká ze změny místa, z pohybu a ze vzájemného míšení. My o tom říkáme, že to jest, ale to užíváme nesprávného názvu, neboť přísudek „jest“ nenáleží nikdy ničemu, nýbrž všechno stále vzniká. A v tom se shodují všichni mudrci po řadě mimo Parmenida: Prótagorás, Hérakleitos i Empedoklés a také z básníků vynikající zástupci obojího druhu poesie, v komedii Epicharmos, v tragédii Homér, jenž svými slovy:

Ókeana, původce bohů, i pramatka Thetys (*Ílias* 14, 201)

řekl, že všechny věci jsou dětmi proudění a pohybu.

... ὡς μηδενὸς ὄντος ἑνὸς μήτε τινὸς μήτε ὁποιοῦν· ἐκ δὲ δὴ φορᾶς τε καὶ κινήσεως καὶ κράσεως πρὸς ἄλληλα γίγνεται πάντα ἃ δὴ φαμεν εἶναι, οὐκ ὀρθῶς προσαγορεύοντες· ἔστι μὲν γὰρ οὐδέποτ' οὐδέν, ἀεὶ δὲ γίγνεται. καὶ περὶ τούτου πάντες ἐξῆς οἱ σοφοὶ πλὴν Παρμενίδου συμφερέσθων, Πρωταγόρας τε καὶ Ἡράκλειτος καὶ Ἐμπεδοκλῆς, καὶ τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἑκατέρας, κωμωδίας μὲν Ἐπίχαρμος, τραγωδίας δὲ Ὅμηρος, [ὄς] εἰπῶν

Ὀκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν (*Il.* 14, 201)

πάντα εἴρηκεν ἔκγονα ῥοῆς τε καὶ κινήσεως·

A 6 /5 Platón, Theaetetus 153a5-d7

Sókratés: Jistě, Theaitéte. Neboť i tohle jsou dostatečné důvody pro myšlenku, že to, co zdánlivě jest - i vznikání - je způsobováno pohybem, nebytí a zanikání klidem. Neboť teplo a oheň, jenž pak rodí a spravuje ostatní věci, se sám rodí ze změny místa a tření, ale to obé je pohyb. Což nevzniká oheň právě takto?

Theaitétos: Ano, tak to je.

S: Vždyť i rod živých bytostí má původ ze stejných počátků.

Th: Jak by ne?

S: A co stav těla? Zdali pak se klidem a nečinností neničí, kdežto cvičením a pohybem se spíše upravuje?

Th: Ano.

S: A co se týče duše a jejího stavu, zdali pak není pravda, že učením a péčí, což jsou pohyby, nabývá vědomostí, upravuje se a stává se lepší, kdežto při klidu, což je nepečování a neučení, se nejen ničemu nenaučí, ale zapomíná i to, čemu se naučila?

Th: Ba, věru.

S: Tedy první věc, pohyb, je dobrá jak pro duši tak pro tělo, kdežto druhá naopak?

Th: Zdá se.

S: Mám ti tedy ještě říkat o stavech bezvětrí a nehybného moře a o všech takových stavech, kdy klid způsobuje hnutí a zkázu, kdežto jeho opak zachovává? A k tomu na dovršení všeho mám předvádět ten „zlatý provaz“ (*Ilias* 15, 20) a násilně přesvědčovat, že jím Homér nemyslí nic jiného než Slunce a ukazuje, že dokud je obloha a Slunce v pohybu, tak všechno u bohů i u lidí trvá a zachovává se, ale kdyby stanulo jako uvázané, byly by všechny věci zničeny a všechno by se, jak se říká, obrátilo vzhůru nohama?

Σ. Οὐ γάρ, ὦ Θεαίτητε. ἐπεὶ καὶ τάδε τῷ λόγῳ σημεῖα ἱκανά, ὅτι τὸ μὲν εἶναι δοκοῦν καὶ τὸ γίγνεσθαι κίνησις παρέχει, τὸ δὲ μὴ εἶναι καὶ ἀπόλλυσθαι ἡσυχία· τὸ γὰρ θερμὸν τε καὶ πῦρ, ὃ δὴ καὶ τᾶλλα γεννᾷ καὶ ἐπιτροπεύει, αὐτὸ γεννᾶται ἐκ φορᾶς καὶ τρίψεως· τούτῳ δὲ κινήσεις. ἢ οὐχ αὗται γενέσεις πυρός;

Θ. Αὗται μὲν οὔν.

Σ. Καὶ μὴν τό γε τῶν ζώων γένος ἐκ τῶν αὐτῶν τούτων φύεται.

Θ. Πῶς δ' οὔ;

Σ. Τί δέ; ἢ τῶν σωμάτων ἕξις οὐχ ὑπὸ ἡσυχίας μὲν καὶ ἀργίας διόλλυται, ὑπὸ γυμνασίων δὲ καὶ κινήσεως ἐπὶ πολὺ σώζεται;

Θ. Ναί.

Σ. Ἡ δ' ἐν τῇ ψυχῇ ἕξις οὐχ ὑπὸ μαθήσεως μὲν καὶ μελέτης, κινήσεων ὄντων, κτᾶται τε μαθήματα καὶ σώζεται καὶ γίγνεται βελτίων, ὑπὸ δ' ἡσυχίας, ἀμελετησίας τε καὶ ἀμαθίας οὔσης, οὔτε τι μανθάνει ἅ τε ἂν μάθη ἐπιλανθάνεται;

Θ. Καὶ μάλα.

Σ. Τὸ μὲν ἄρα ἀγαθὸν κίνησις κατὰ τε ψυχὴν καὶ κατὰ σῶμα, τὸ δὲ τοῦναντίον;

Θ. Ἔοικεν.

Σ. Ἔτι οὖν σοι λέγω νηνεμίας τε καὶ γαλήνας καὶ ὅσα τοιαῦτα, ὅτι αἱ μὲν ἡσυχίαι σήπουσι καὶ ἀπολλύασι, τὰ δ' ἕτερα σώζει; καὶ ἐπὶ τούτοις τὸν κολοφῶνα, (ἀναγκάζω) προσβιβάζω τὴν χρυσοῦν σειρᾶν ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει, καὶ δηλοῖ ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἧ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἔστι καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις, εἰ δὲ σταίη τοῦτο ὡσπερ δεθὲν, πάντα χρήματ' ἂν διαφθαρεῖη καὶ γένοιτ' ἂν τὸ λεγόμενον ἄνω κάτω πάντα;

A 6/6   Platón, Cratylus 412d - 413c

Ti, kteří se domnívají, že všechno je v pohybu, předpokládají o většině toho, že nedělá nic jiného, nežli že mění své místo – a tím vším že cosi prochází, čím se všechny děje dějí; tato věc pak že je velmi rychlá a velmi jemná. Vždyť by prý jinak nemohla procházet skrze to, co jest, kdyby nebyla velmi jemná, aby ji nic nemohlo zadržet; a musí být velmi rychlá, aby pro ni ostatní věci byly jako nehybné. Protože tedy řídí všechny ostatní věci tím, že jimi prochází (*diaion*), proto byla náležitě nazvána jménem „spravedlivé“ (*dikaion*), přičemž byla pro lepší výslovnost přibrána na pomoc hláska „k“. Až potud se tedy, jak jsme právě řekli, mnozí shodují v tomto výkladu spravedlivého. (...)

Dost jsem se prý už dozvěděl, ale když jsem chtěl naplnit svou touhu, tu se mi každý snaží říkat něco jiného a už se spolu neshodují. Jeden totiž o spravedlivém (*dikaion*) tvrdí, že to je Slunce, neboť to jediné procházející (*diaíon*) a zahřívající (*káon*) krásli jsoucna. A tu kdykoli to někomu říkám, máje radost, že jsem se dověděl něco krásného, ten se mi směje, když to vyslechne, a ptá se mne, zdali myslím, že na světě není nic spravedlivého, když Slunce zapadne. A tu když na něho naléhám, co si o tom myslí zase on, tak tvrdí, že spravedlivé je ohněm. To však není snadné vědět.

Ὅσοι γὰρ ἡγοῦνται τὸ πᾶν εἶναι ἐν πορείᾳ, τὸ μὲν πολὺ αὐτοῦ ὑπολαμβάνουσιν τοιοῦτόν τι εἶναι οἷον οὐδὲν ἄλλο ἢ χωρεῖν, διὰ δὲ τούτου παντὸς εἶναι τι διεξιόν, δι' οὗ πάντα τὰ γιγνόμενα γίγνεσθαι· εἶναι δὲ τάχιστον τοῦτο καὶ λεπτότατον. οὐ γὰρ ἂν δύνασθαι ἄλλως διὰ τοῦ ὄντος ἰέναι παντὸς, εἰ μὴ λεπτότατόν τε ἦν ὥστε αὐτὸ μηδὲν στέγειν, καὶ τάχιστον ὥστε χρῆσθαι ὡσπερ ἔστῳσι τοῖς ἄλλοις. ἐπεὶ δ' οὖν πιτροπεύει τὰ ἄλλα πάντα διαῖον, τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκλήθη ὀρθῶς ὀδίκαιον, εὐστομίας ἕνεκα τὴν τοῦ κάππα δύναμιν προσλαβόν. μέχρι μὲν οὖν ἐνταῦθα, ὁ νυνδὴ ἐλέγομεν, παρὰ πολλῶν ὁμολογεῖται τοῦτο εἶναι τὸ δίκαιον· ...

ἰκανῶς γὰρ μέ φασι πεπύσθαι (ἀκηκοέναι) καὶ ἐπιχειροῦσιν, βουλόμενοι ἀποπιμπλάναι με, ἄλλος ἄλλα ἤδη λέγειν, καὶ οὐκέτι συμφωνοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ τίς φησιν τοῦτο εἶναι δίκαιον, τὸν ἥλιον· τοῦτον γὰρ μόνον διαῖοντα καὶ κάοντα ἐπιτροπεύειν τὰ ὄντα. ἐπειδὴν οὖν τῷ λέγω αὐτὸ ἄσμενος ὡς καλόν τι ἀκηκοώς, καταγελαῖ μου οὗτος ἀκούσας καὶ ἐρωτᾷ εἰ οὐδὲν δίκαιον οἶμαι εἶναι ἐν τοῖς

ἄνθρωποις ἐπειδὴν ὁ ἥλιος δύη. λιπαροῦντος οὖν ἐμοῦ ὅτι αὖ ἐκεῖνος λέγει αὐτό, τὸ πῦρ φησιν· τοῦτο δὲ οὐ ῥάδιόν ἐστιν εἰδέναι.

A 6 /7   Aristotelés, De caelo III, 1; 298b 29 (cfr. B 31, B 90)

Ti však tvrdí, že všechno ostatní vzniká a plyne, že nic není určité, že však trvá jakési jedno, z něhož všechny věci pocházejí jeho proměňováním. Zdá se, že toto chtějí říci mnozí, například Hérakleitos z Efesu.

Οἱ δὲ τὰ μὲν ἄλλα πάντα γίνεσθαι φασι καὶ ῥεῖν, εἶναι δὲ παγίως οὐθέν, ἐν δέ τι μόνον ὑπομένειν, ἐξ οὗ ταῦτα πάντα μετασχηματίζεσθαι πέφυκεν· ὅπερ εὐόικασι βούλεσθαι λέγειν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος.

A 6 /8   Aristotelés, Topica 104b 21

Podle Hérakleita se všechno pohybuje.

... ὅτι πάντα κινεῖται, καθ' Ἡράκλειτον, ...

A 6 /9   Seneca, Epistulae VI, 6, 23; p. 58, 23 Reynolds (cfr. B 49a)

Naše těla jsou unášena jako voda v řece. Všechno, co vidíš, běží s časem; nic z toho, co vidíme, netrvá. I já sám jsem změněný, zatímco mluvím o tom, že se všechno mění. Toto měl na mysli Hérakleitos, když řekl: „Do téže řeky dvakrát vstupujeme i nevstupujeme.“ Jméno řeky totiž trvá, ačkoli voda už odtekla. Na říčním proudu je to nápadnější než v člověku.

Corpora nostra rapiuntur fluminum more. Quidquid vides currit cum tempore; nihil ex iis quae videmus manet; ego ipse, dum loquor mutari ista, mutatus sum. Hoc est quod ait Heraclitus: „In idem flumen bis descendimus et non descendimus“. Manet enim idem fluminis nomen, aqua transmissa est. Hoc in amne manifestius est quam in homine.

A 6a   Filón Alex., Quis rerum divinarum haeres sit 43, 214 Wendland

Vždyť jedno sestává z obou protikladů, jeho rozdělením se protiklady stávají patrnými. Což to není právě to, o čem Řekové tvrdí, že to Hérakleitos – u nich významný a proslulý – učinil centrem filosofie a chlubil se tím jako novým objevem? Vždyť je to starý objev Mojžíšův, že protiklady mezi díly [oběti] vyrůstají z Něho [z Boha] samotného; výrok mající úctu, jak to zřetelně ukázal.

Ἐν γὰρ τὸ ἐξ ἀμφοῖν τῶν ἐναντίων, οὗ τμηθέντος γνῶριμα τὰ ἐναντία. οὐ τοῦτ' ἐστίν, ὃ φασιν Ἕλληνες τὸν μέγαν καὶ ἀοίδιμον παρ' αὐτοῖς Ἡράκλειτον κεφάλαιον τῆς αὐτοῦ προστησάμενον φιλοσοφίας ἀρχεῖν ὡς ἐφ' εὐρέσει καινῆ; παλαιὸν γὰρ εὖρεμα Μωυσέως ἐστὶ τὸ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τὰ ἐναντία τμημάτων λόγον ἔχοντα ἀποτελεῖσθαι, καθάπερ ἐναργῶς ἐδείχθη.

Hérakleitova nauka - poznání

A 7 /1 Aristotelés, *Metaphysica* III, 3; 1005b23

Pro nikoho totiž není možné soudit, že totéž je i není, jak se někteří domnívají, že říkal Hérakleitos.

Ἄδύνατον γὰρ ὄντινου ἑνὸν ταῦτόν ὑπολαμβάνειν εἶναι καὶ μὴ εἶναι, καθάπερ τινὲς οἴονται λέγειν Ἡράκλειτον.

A 7 /2 Aristotelés, *Metaphysica* IV, 7; 100b35 - 1006a6

Jak jsme už řekli, někteří tvrdí, že totéž může být a nebýt a že takto můžeme usuzovat. Takovou řeč užívají mnozí z těch, kdo mluví o přirozenosti. My jsme však to, že by něco současně bylo a nebylo, právě prohlásili za nemožné. Ukázali jsme, že toto je nejspolehlivější ze všech principů. Někteří to ovšem schvalují a pro svou nevzdělanost to vyhlašují. Vždyť je to nevzdělanost, nevědět, čeho výklad je třeba hledat a čeho ne.

Εἰσὶ δὲ τινες οἳ, καθάπερ εἶπομεν, αὐτοὶ τε ἐνδέχεσθαι φασι τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ μὴ εἶναι, καὶ ὑπολαμβάνειν οὕτως. χρῶνται δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ πολλοὶ καὶ τῶν περὶ φύσεως. ἡμεῖς δὲ νῦν εἰλήφαμεν ὡς ἀδυνάτου ὄντος ἅμα εἶναι καὶ μὴ εἶναι, καὶ διὰ τούτου ἐδείξαμεν ὅτι βεβαιωτάτη αὕτη τῶν ἀρχῶν πασῶν. ἀξιοῦσι δὲ καὶ τοῦτο ἀποδεικνύειν τινὲς δι' ἀπαιδευσίαν· ἐστὶ γὰρ ἀπαιδευσία τὸ μὴ γινώσκειν τίνων δεῖ ζητεῖν ἀπόδειξιν καὶ τίνων οὐ δεῖ.

A 7 /3 Aristotelés, *Metaphysica* IV, 7; 1012a24-26

Zdá se, že Hérakleitova řeč dělá ze všeho pravdu, když o všem mluví tak, že je a není.

ἔοικε δ' ὁ μὲν Ἡρακλείτου λόγος, λέγων πάντα εἶναι καὶ μὴ εἶναι, ἅπαντα ἀληθῆ ποιεῖν.

A 7 /4 Aristotelés, *Metaphysica* XI, 5; 1062a30-34

Jednoduše není žádný důkaz proti takovým věcem, nýbrž proti tomu, kdo je tvrdí. Kdyby se někdo na ten obrat raději zeptal samotného Hérakleita, přinutil by jej k souhlasu, že protikladné výpovědi o těchže věcech nikdy nemohou být pravdivé.

Ἐπόδειξις μὲν οὖν οὐδεμία τούτων ἐστὶν ἀπλῶς, πρὸς μέντοι τὸν ταῦτα τιθέμενον ἀπόδειξις. ταχέως δ' ἂν τις καὶ αὐτὸν τὸν Ἡράκλειτον τοῦτον ἐρωτῶν τὸν τρόπον ἠνάγκασεν ὁμολογεῖν μηδέποτε τὰς ἀντικειμένας φάσεις δυνατὸν εἶναι κατὰ τῶν αὐτῶν ἀληθεύεσθαι·

A 7 /5 Aristotelés, *Metaphysica* XI, 6; 1063b25

Ti, kdo se řídí podle Hérakleita, tedy nemohou mluvit pravdu, ba ani přívrženci Anaxagorovi. Plynulo by z toho totiž, že o tomtéž vypovídáme současně i opak.

Οὔτε δὴ καθ' Ἡράκλειτον ἐνδέχεται λέγοντας ἀληθεύειν, οὔτε κατ' Ἀναξαγόραν· εἰ δὲ μή, συμβήσεται τὰναντία τοῦ αὐτοῦ κατηγορεῖν·

Hérakleitova nauka - božství

A 8 /1 Áetios I, 7,22 *Stobaei excerpta* (Dox. 303, 8-10 Diels)

Hérakleitos říká, že cyklický oheň je věčný (viz B 30), osud pak že je určení, které pracuje prostřednictvím protichůdnosti věcí.

Ἡέρακλειτος τὸ περιοδικὸν πῦρ αἰδίων, εἰμαρμένην δὲ λόγον ἐκ τῆς ἐναντιοδρομίας δημιουργὸν τῶν ὄντων.

A 8 / 2 Áetios I, 27,1 *Stobaei excerpta* (Dox. 322, 2-4 Diels) (cfr. B 137)

Hérakleitos říká, že všechno se děje podle osudu, který je totéž, co nutnost.

Ἡέρακλειτος πάντα καθ' εἰμαρμένην, τὴν δὲ αὐτὴν ὑπάρχειν καὶ ἀνάγκην.

A 8 /3 Áetios I, 28,1 Stobaei excerpta (Dox. 323, 1-6 Diels) (cfr. B 137)

Hérakleitos nazýval podstatu osudu řečí, která prostupuje bytností veškerenstva. Tato [bytnost osudu] je aithérické tělo, semeno vzniku veškerenstva i míra uspořádaného cyklu.

Ἡέρακλειτος οὐσίαν εἰμαρμένης ἀπεφαίνετο λόγον τὸν διὰ οὐσίας τοῦ παντὸς διήκοντα. αὕτη δ' ἐστὶ τὸ αἰθέριον σῶμα, σπέρμα τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως καὶ περιόδου μέτρον τεταγμένης.

A 9 Aristotelés, De partibus animalium I, 5; 645a16-23

Vždyť ve všech přírodních bytostech spočívá cosi úžasného. Jako se také vypráví o cizincích, kteří se přišli setkat s Hérakleitem: Když prý k němu přišli a viděli, že se vyhřívá u pece, zůstali stát ve vchodu. On je však vyzval, aby odvážně přistoupili, neboť i na tomto místě jsou bohové. Tak máme ke zkoumání každého živočicha přistupovat beze strachu, neboť v každém je něco přirozeného a krásného.

Ἐν πᾶσι γὰρ τοῖς φυσικοῖς ἔνεστί τι θαυμαστόν· καὶ καθάπερ Ἡράκλειτος λέγεται πρὸς τοὺς ξένους εἰπεῖν τοὺς βουλομένους ἐντυχεῖν αὐτῷ, οἱ ἐπειδὴ προσιόντες εἶδον αὐτὸν θερόμενον πρὸς τῷ ἰπνῷ ἔστησαν (ἐκέλευε γὰρ αὐτοὺς εἰσιέναι θαρροῦντας· εἶναι γὰρ καὶ ἐνταῦθα θεοῦς), οὕτω καὶ πρὸς τὴν ζήτησιν περὶ ἐκάστου τῶν ζώων προσιέναι δεῖ μὴ δυσωπούμενον ὡς ἐν ἅπασιν ὄντος τινὸς φυσικοῦ καὶ καλοῦ.

*Hérakleitova nauka - svět, proměny***A 10 /1** Platón, Sophista 242d2 - 243a2 (cfr. B 91, B 10, B 51)

Jiný zase mluvil o dvou, o vlhkém a suchém nebo teplém a studeném, a ty spolu snoubí a spojuje sňatkem; ale u nás škola elejská, počínajíc od Xenofana a ještě dříve, soudí, že to, čemu se říká vše, jest jedno, a tak vykládá ve svých vypravováních. Avšak později kteréśi Músy íónské [Hérakleitos] a sicilské [Empedoklés] přišly na myšlenku, že nejjistější je obě ta mínění spojit a říci, že jsoucno jest množství i jedno a že je udržováno pohromadě nepřátelstvím i přátelstvím. Neboť se „vždy rozchází a schází“, říkají silnější z Mús; ale slabší opustily zásadu, že je tomu tak stále, a říkají, že vše je střídavě tu jedno a přátelské, a to působením Afrodíty, jindy zas mnohé a samo sobě nepřátelské jakýmsi svárem.

Δύο δὲ ἕτερος εἰπών, ὑγρὸν καὶ ξηρὸν ἢ θερμὸν καὶ ψυχρὸν, συνοικίξει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι· τὸ δὲ παρ' ἡμῖν Ἐλεατικὸν ἔθνος, ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἔτι

πρόσθεν ἀρξάμενον, ὡς ἐνὸς ὄντος τῶν πάντων καλουμένων οὕτω διεξέρχεται τοῖς μύθοις. Ἰάδες δὲ καὶ Σικελαί τινες ὕστερον Μοῦσαι συνενόησαν ὅτι συμπλέκειν ἀσφαλέστατον ἀμφότερα καὶ λέγειν ὡς τὸ ὄν πολλά τε καὶ ἓν ἐστίν, ἔχθρα δὲ καὶ φιλία συνέχεται. διαφερόμενον γὰρ αἰεὶ συμφέρεται, φασὶν αἱ συντονώτεραι τῶν Μουσῶν· αἱ δὲ μαλακώτεραι τὸ μὲν αἰεὶ ταῦτα οὕτως ἔχειν ἐχάλασαν, ἐν μέρει δὲ ποτὲ μὲν ἓν εἶναι φασὶ τὸ πᾶν καὶ φίλον ὑπὲρ Ἀφροδίτης, ποτὲ δὲ πολλά καὶ πολέμιον αὐτὸ αὐτῷ διὰ νεϊκός τι.

A 10 /2 Aristotelés, De caelo I, 10; 279b12-17

Všichni tedy říkají, že svět (*úrános*) je vzniklý, avšak podle jedněch je věčný, poté, co vzniknul, podle jiných je však pomíjivý jako cokoliv jiného, co bylo sestaveno; podle dalších se to děje střídavě, jednou je a jindy zaniká, a že se toto střídání děje stále. Tak je to u Empedoklea z Akragantu a Hérakleita z Efesu.

Γενόμενον μὲν οὖν ἅπαντες εἶναι φασιν, ἀλλὰ γενόμενον οἱ μὲν ἀίδιον, οἱ δὲ φθαρτὸν ὥσπερ ὀτιοῦν ἄλλο τῶν συνισταμένων, οἱ δ' ἐναλλάξ ὅτε μὲν οὕτως ὅτε δὲ ἄλλως ἔχειν [φθειρόμενον], καὶ τοῦτο αἰεὶ διατελεῖν οὕτως, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντῖνος καὶ Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος.

A 10 /2a Alexandros u Simplikia, In De caelo VII; 294,13-26

(...)

(= B 30.1-2, parafráze 3) „Tento svět neutvořil žádný z bohů ani z lidí, nýbrž byl vždy.“

(...)

(= parafráze B 30.1-3) „Takovýto svět nikdy nepočal, nýbrž byl vždy.“

(...)

καὶ Ἡράκλειτος δὲ δι' αἰνιγμῶν τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐκφέρων οὐ ταῦτα, ἀπερ δοκεῖ τοῖς πολλοῖς, σημαίνει· ὁ γοῦν ἐκεῖνα εἰπὼν περὶ γενέσεως, ὡς δοκεῖ, τοῦ κόσμου καὶ τάδε γέγραφε·

„κόσμον τόνδε οὔτε τις θεῶν οὔτε ἀνθρώπων ἐποίησεν, ἀλλ' ἦν αἰεὶ.“

πλὴν ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος βουλόμενος τὸν Ἡράκλειτον γενητὸν καὶ φθαρτὸν λέγειν τὸν κόσμον ἄλλως ἀκούει τοῦ κόσμου νῦν.

„οὐ γὰρ μαχόμενα, φησί, λέγει ὡς ἂν τῷ δόξαι· κόσμον γὰρ, φησὶν, ἐνταῦθα οὐ τήνδε λέγει τὴν διακόσμησιν, ἀλλὰ καθόλου τὰ ὄντα καὶ τὴν τούτων διάταξιν, καθ' ἣν εἰς ἑκάτερον ἐν μέρει ἢ μεταβολὴ τοῦ παντός, ποτὲ μὲν εἰς πῦρ, ποτὲ δὲ

εἰς τὸν τοιόνδε κόσμον· ἢ γὰρ τοιαύτη τούτων ἐν μέρει μεταβολὴ καὶ ὁ τοιοῦτος κόσμος οὐκ ἤρξατό ποτε, ἀλλ' ἦν αἰεί.”

καὶ ταῦτα δὲ προστίθησιν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅτι οἱ λέγοντες ποτὲ μὲν οὕτως τὸ πᾶν, ποτὲ δὲ ἄλλως ἔχειν, ἀλλοίωσιν μᾶλλον τοῦ παντός ἀλλ' οὐ γένεσιν καὶ φθορὰν λέγουσιν.

A 10 /3 Aristotelés, Physica III, 5; 204b 35 - 205a 7

(...) Jako tvrdí Hérakleitos, že se vše jednou stane ohněm. (...) Všechno se totiž proměňuje z opaku do opaku, tak jako z tepla v chlad.

Οὐδὲ δὴ πῦρ οὐδ' ἄλλο τι τῶν στοιχείων οὐδὲν ἄπειρον ἐνδέχεται εἶναι. ὅλως γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ἄπειρον εἶναί τι αὐτῶν, ἀδύνατον τὸ πᾶν, κἂν ἦ πεπερασμένον, ἢ εἶναι ἢ γίγνεσθαι ἐν τι αὐτῶν, ὥσπερ Ἡράκλειτός φησιν ἅπαντα γίγνεσθαι ποτὲ πῦρ (ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἑνός, οἷον ποιοῦσι παρὰ τὰ στοιχεῖα οἱ φυσικοί): πάντα γὰρ μεταβάλλει ἐξ ἐναντίου εἰς ἐναντίον, οἷον ἐκ θερμοῦ εἰς ψυχρόν.

A 10 /4 Simplicios, In De caelo VII; 294, 4-5 Heiberg

A Hérakleitos říká, že jednou svět vzplane ohněm, jindy se však z ohně znovu ustaví v nějakých časových cyklech, ve kterých „se vzněcuje s ohledem na míry a hasne s ohledem na míry“ (B 30.5). Tentýž názor pak později měli i stoici.

Καὶ Ἡράκλειτος δὲ ποτὲ μὲν ἐκπυροῦσθαι λέγει τὸν κόσμον, ποτὲ δὲ ἐκ τοῦ πυρὸς συνίστασθαι πάλιν αὐτὸν κατὰ τινὰς χρόνων περιόδους, ἐν οἷς φησι: ‘μέτρα ἀπτόμενος καὶ μέτρα σβεννύμενος’ (B 30.5) ταύτης δὲ τῆς δόξης ὕστερον ἐγένοντο καὶ οἱ Στωικοί.

A 10 /5 Áetios II, 1, 2 Stobaei excerpta (Dox. 327,5-9 Diels)

Thalés, Pýthagorás, Empedoklés, Ekfantos, Parmenidés, Melissos, Hérakleitos, Anaxagorás, Platón, Aristotelés a Zénón říkají, že svět je jeden.

Θαλῆς Πυθαγόρας Ἐμπεδοκλῆς Ἐκφαντος Παρμενίδης Μέλισσος Ἡράκλειτος Ἀναξαγόρας Πλάτων Ἀριστοτέλης Ζήνων ἓνα τὸν κόσμον.

A 10 /6   Áetios II, 4, 3 Stobaei excerpta (Dox. 331,5-7 Diels)

Hérakleitos říká, že svět není vzniklý co do času, nýbrž co do záměru.

Ἡέρακλειτος οὐ κατὰ χρόνον εἶναι γενητὸν τὸν κόσμον, ἀλλὰ κατ' ἐπίνοιαν.

A 10 /7   Áetios II, 11, 4 Stobaei excerpta (Dox. 340,5-7 Diels)

Parmenidés, Hérakleitos, Stratón a Zénón říkají, že nebe je ohnivé.

Παρμενίδης Ἡράκλειτος Στράτων Ζήνων πύρινον εἶναι τὸν οὐρανόν.

A 10 /8   Aristotelés, De caelo I, 10; 280a

Tvrdit, že [svět] střídavě vzniká a zaniká, je totéž, jako činit jej věčným, avšak podléhajícím proměnám tvaru. (...)

Τὸ δ' ἐναλλάξ συνιστάναι καὶ διαλύειν οὐδὲν ἀλλοιότερον ποιεῖν ἐστὶν ἢ τὸ κατασκευάζειν αὐτὸν αἰδιον μὲν, ἀλλὰ μεταβάλλοντα τὴν μορφήν, ὥσπερ εἴ τις ἐκ παιδὸς ἄνδρα γινόμενον καὶ ἐξ ἀνδρὸς παῖδα ὅτε μὲν φθείρεσθαι ὅτε δ' εἶναι οἶοιτο· δηλὸν γὰρ ὅτι καὶ εἰς ἄλληλα τῶν στοιχείων συνιόντων οὐχ ἢ τυχοῦσα τάξις γίγνεται καὶ σύστασις, ἀλλ' ἢ αὐτῇ, ἄλλως τε καὶ κατὰ τοὺς τοῦτον τὸν λόγον εἰρηκότας, οἱ τῆς διαθέσεως ἑκατέρας αἰτιῶνται τὸ ἐναντίον. Ὡστ' εἰ τὸ ὅλον σῶμα συνεχὲς ὄν ὅτε μὲν οὕτως ὅτε δ' ἐκείνως διατίθεται καὶ διακεκόσμηται, ἢ δὲ τοῦ ὅλου σύστασις ἐστὶ κόσμος καὶ οὐρανός, οὐκ ἂν ὁ κόσμος γίγνοιτο καὶ φθείροιτο, ἀλλ' αἱ διαθέσεις αὐτοῦ.

A 10 /9   Alexandros z Afrosiady, In Meteorologica VI, 90a; 61,33-32,6

(...) Močály a bažiny se stávají obyvatelnými díky tomu, že se tam vlhkost vysycháním stává úměrnou. Pak se ovšem úměrně tomu jiná místa stávají neobyvatelnými pro nadměrné sucho. Za příčinu toho se považuje proměna světa a jeho pomíjivost. Z těchto znamení mohli někteří dojít k mínění o vzplanutí světa, jako třeba Hérakleitos a ti, kdo mají díky němu ono mínění: Stoici. (...)

Ὅθεν τοὺς ἐπὶ μικρὸν βλέποντάς φησι καὶ ἀπὸ τῶν μικρῶν περὶ τῶν ὅλων πειρωμένους λέγειν τῆς τοιαύτης κατὰ τὴν γῆν μεταβολῆς, καθ' ἣν τὰ μὲν ἐλώδη καὶ ὑγρὰ οἰκήσιμά τε καὶ σύμμετρα γίνεται διὰ ξηρότητα, τὰ δὲ πρότερον

συμμέτρως ἔχοντα ἀοίκητα διὰ τὴν τῆς ξηρότητος ἐπίτασιν, αἰτίαν λέγειν εἶναι τὴν τοῦ ὄλου μεταβολὴν τε καὶ φθοράν. ἡγοῦνται γὰρ σημείοις τούτοις χρώμενοι ἐκπύρωσιν γίνεσθαι τοῦ ὄλου, ὡς Ἡράκλειτος μὲν πρὸ αὐτοῦ καὶ οἱ τῆς ἐκείνου δόξης, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Στοᾶς μετ' αὐτόν, καὶ ἐκ τούτου λέγουσιν ὡς ὄντος γενητοῦ τε καὶ φθαροῦ τοῦ παντός.

A 10 /10 Theophrastos, *Metaphysica* 15; p. 7a 9-16 Usener = p. 16 Ross & Fobes

I těm, kdo předpokládají pouze hmotné principy, by se však mohlo zdát nerozumným, kdyby celek světa a každá z částí veškerenstva měly uspořádání, úměrnost, tvary, síly a cyklické pohyby, avšak v počátcích by nic takového nebylo. „Jako hromada ledabyle nasypných věcí je nejkrásnější svět,“ (B 124) říká Hérakleitos. (...)

(οἱ δὲ μόνον τὰς ὑλικάς ...) Ἔλογον δὲ κάκεινοις δόξειεν ἄν, εἰ ὁ μὲν ὄλος οὐρανὸς καὶ ἕκαστα τῶν μερῶν ἅπαντ' ἐν τάξει καὶ λόγῳ καὶ μορφαῖς καὶ δυνάμεσιν καὶ περιόδοις, ἐν δὲ ταῖς ἀρχαῖς μηθὲν τοιοῦτον ἀλλ' „ὥσπερ σάρμα εἰκὴ κεχυμένων ὁ κάλλιστος“, φησὶν Ἡράκλειτος, „(ὁ) κόσμος“ (B 124). καὶ κατὰ τοῦλάχιστον δ' ὡς εἰπεῖν λαμβάνουσιν ὁμοίως ἐν ἀψύχοις καὶ ἐμψύχοις

Hérakleitova nauka - astronomie

A 11 /1 Áetios II, 13, 8 Stobaei excerpta (Dox. 342,6-7 Diels)

Parmenidés a Hérakleitos říkají, že hvězdy jsou shluky ohně.

Παρμενίδης καὶ Ἡράκλειτος πηλήματα πυρὸς τὰ ἄστρα.

A 11 /2 Chrýsippos (*Fragmenta Physica* 690) u Áetia II, 17, 4 Stobaei excerpta (Dox. 346,18-20 Diels)

Hérakleitos a stoici tvrdí, že hvězdy se živí z pozemského výparu.

Ἡράκλειτος καὶ οἱ Στωϊκοὶ τρέφεσθαι τοὺς ἀστέρας ἐκ τῆς ἐπιγείου ἀναθυμιάσεως.

A 11 /3 Áetios II, 13, 16 Stobaei excerpta (Dox. 343,7-13 Diels) (cfr. B 139)

Hérakleitos a pýthagorejci říkají, že každé uspořádání hvězd má vládu, že země je obklopena vzduchem v bezmezném jasu. Tyto názory se nalézají v orfických spisech: totiž že svět tvoří každá z hvězd.

Ἡρακλείδης καὶ οἱ Πυθαγόρειοι ἕκαστον τῶν ἀστέρων κόσμον ὑπάρχειν γῆν περιέχοντα [καὶ] ἀέρα ἐν τῷ ἀπειρώ αἰθέρι. ταῦτα δὲ τὰ δόγματα ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς φέρεσθαι· κοσμοποιοῦσι γὰρ ἕκαστον τῶν ἀστέρων.

A 11 /4   Aristotelés, Meteorologica II, 2; 354b33 - 355a8

Proto jsou také směšné všechny dřívější názory, že Slunce se živí vlhkostí. Někteří dokonce tvrdí i to, že se kvůli tomu dějí obraty Slunce [slunovraty], neboť tatáž místa nemohou [Slunci] stále poskytovat potravu; to je však na ni odkázané, neboť jinak zahyne. Vždyť i oheň, který je zjevný, žije potud, dokud má potravu – a vlhkost je ohni jedinou potravou. Jako kdyby se vzestup vlhkosti dostával až ke Slunci, nebo jako kdyby cesta vlhkosti vzhůru byla taková jako při vzniku plamene. Asi proto přijali tento názor i o Slunci.

Διὸ καὶ γελοῖοι πάντες ὅσοι τῶν πρότερον ὑπέλαβον τὸν ἥλιον τρέφεσθαι τῷ ὑγρῷ· καὶ διὰ τοῦτ' ἔνιοί γέ φασιν καὶ ποιῆσθαι τὰς τροπὰς αὐτόν· οὐ γὰρ αἰεὶ τοὺς αὐτοὺς δύνασθαι τόπους παρασκευάζειν αὐτῷ τὴν τροφήν· ἀναγκαῖον δ' εἶναι τοῦτο συμβαίνειν περὶ αὐτόν ἢ φθείρεσθαι· καὶ γὰρ τὸ φανερόν πῦρ, ἕως ἂν ἔχη τροφήν, μέχρι τούτου ζῆν, τὸ δ' ὑγρὸν τῷ πυρὶ τροφήν εἶναι μόνον, ὥσπερ ἀφικνούμενον μέχρι πρὸς τὸν ἥλιον τὸ ἀναγόμενον τοῦ ὑγροῦ, ἢ τὴν ἀνοδὸν τοιαύτην οὔσαν οἴανπερ τῇ γιγνομένη φλογί, δι' ἧς τὸ εἰκὸς λαβόντες οὔτω καὶ περὶ τοῦ ἡλίου ὑπέλαβον.

A 11 /5   Aristotelés, Problemata XXIII 30; 934b 23

Proto i někteří hérakleitovci tvrdí, že z vyschlé a ztvrdlé pitné vody vznikají také kameny a země; i to, že Slunce je výpar z moře.

Διὸ καὶ φασὶ τινες τῶν ἡρακλειτιζόντων ἐκ μὲν τοῦ ποτίμου ξηρανομένου καὶ πηγνυμένου λίθους γίνεσθαι καὶ γῆν, ἐκ δὲ τῆς θαλάττης τὸν ἥλιον ἀναθυιάσθαι.

A 12 /1   Áetios II, 20, 16 (Dox. 351 Diels)

Hérakleitos a Hekataios říkají, že Slunce je pochodeň vystupující z moře a obdařená myslí.

Ἡράκλειτος καὶ Ἐκαταῖος ἀναμμα νοερόν τὸ ἐκ θαλάττης εἶναι τὸν ἥλιον.

A 12 /2   Áetios II, 22, 2 (Dox. 352)

[Slunce je tvarem] podobné míse, dutě prohnuté.

Σκαφοειδῆ, ὑπόκυρτον.

A 12 /3   Áetios II, 24, 3 (Dox. 354)

[Zatmění nastává] otočením mísovité podoby, takže se dutina ocitne nahoře a vypuklá strana dole, vůči našemu pohledu.

[Γίνεσθαι τὴν ἔκλειψιν] κατὰ τὴν τοῦ σκαφοειδοῦς στροφῆν, ὥστε τὸ μὲν κοῖλον ἄνω γίγνεσθαι, τὸ δὲ κυρτὸν κάτω πρὸς τὴν ἡμετέραν ὄψιν.

A 12 /4   Áetios II, 27,2 (Dox. 358)

Hérakleitos říká, že Měsíc má podobu mísy.

Ἡέρακλειτος σκαφοειδῆ [τὴν σελήνην].

A 12 /5   Áetios II, 28, 6 Stobaei excerpta (Dox 359,1-10 Diels)

Hérakleitos říká, že se Sluncem je to stejné jako s Měsícem. Tyto hvězdy mají podoby dutých nádob, přijímají záři z vlhkého výparu a osvětlují zjevnost. Slunce je však jasnější, neboť se ubírá v čistším vzduchu, zatímco Měsíc ve zkalenějším, a proto se jeví slabší.

Ἡέρακλειτος ταῦτὸν πεπονθέναι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην. σκαφοειδεῖς γὰρ ὄντας τοῖς σχήμασι τοὺς ἀστέρας, δεχομένους τὰς ἀπὸ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως αὐγᾶς, φωτίζεσθαι πρὸς τὴν φαντασίαν, λαμπρότερον μὲν τὸν ἥλιον· ἐν καθαρωτέρῳ γὰρ ἀέρι φέρεσθαι· τὴν δὲ σελήνην ἐν θολωτέρῳ· διὰ τοῦτο καὶ ἀμαυροτέραν φαίνεσθαι.

A 12 /6   Áetios, Placita philosophorum II, 29, 3

Hérakleitos říká, že zatmění (fáze?) Měsíce se dějí otočením dutiny a nakloněním.

Ἡέρακλειτος ... [ἐκλείπειν τὴν σελήνην] κατὰ τὴν τοῦ σκαφοειδοῦς στροφὴν καὶ τὰς περικλίσεις.

A 12 /7 Hippolytos, Refutatio I, 4, 3

A jak říká Empedoklés, celé naše okolí je plné špatnosti. Tyto špatnosti dosahují až po Měsíc, když se šíří z místa Země. Dále však nepostupují, ježto veškerá místa nad Měsícem jsou čistší. Toto si myslel i Hérakleitos.

Καὶ ὡσπερ ὁ Ἐμπεδοκλῆς πάντα τὸν καθ' ἡμᾶς τόπον ἔφη κακῶν μεστὸν εἶναι καὶ μέχρι μὲν σελήνης τὰ κακὰ φθάνειν ἐκ τοῦ περὶ γῆν τόπου ταθέντα, περαιτέρω δὲ μὴ χωρεῖν, ἅτε καθαρωτέρου τοῦ ὑπὲρ τὴν σελήνην παντὸς ὄντος τόπου, οὕτω καὶ τῷ Ἡρακλείτῳ ἔδοξεν.

A 13 /1 Áetios Placita philosophorum II, 32, 3 Stobaei excerpta (Dox. 364,5-10 Diels)

Tak řečený velký rok nastává, když planety dosáhnou těchže míst, ze kterých jejich pohyb začal. (...)

Hérakleitos říká, že se skládá z 18 000 slunečních let. Stoik Diogenés říká, že je to 365 těch let, které byly „rokem“ u Hérakleita (*tedy po 30 letech; ale 365 x 30 = 10 950 let*).

Γίγνεσθαι δὲ τὸν λεγόμενον μέγαν ἐνιαυτόν, ὅταν ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς ἀφ' ὧν ἦρξαντο τῆς κινήσεως ἀφίκωνται τόπουσ. ...

Ἡράκλειτος ἐκ μυριάων ὀκτακισχιλίων ἐνιαυτῶν ἡλιακῶν. Διογένης ὁ Στωικὸς ἐκ πέντε καὶ ἑξήκοντα καὶ τριακοσίων ἐνιαυτῶν τοσοῦτων, ὅσος ἦν ὁ καθ' Ἡράκλειτον ἐνιαυτός.

A 13 /2 (Kahn XLIII A) Censorinus, De die natali 18, 11 (Kahnovo čtení)

Mimo to je [velký] rok, jehož zimou je veliká potopa, (...) létem pak vzplanutí, což je zkáza světa. Zdá se totiž, že průběhem časů je svět zachvacován střídavě tu ohněm, tu záplavou. Aristarchos se domníval, že se tak děje v průběhu 2 484 let, Hérakleitos a Linos, že 10 800 let.

Est praeterea annus [magnus] cuius anni hiemps summa est cataclysmos, ... aetas autem ecpyrosis, quod est mundi incendium, nam his alternis temporibus mundus tum ignescere tum

exauescere videtur, hunc Aristarchus putavit esse annorum vertentium IICCCCLXXXIII, ... Heraclitus et Linus XDCCC.

A 13 /2 verze Censorinus, De die natali 18, 10-11 (edice Censorina):

Tento rok je také u některých nazýván sluneční, u jiných [u Hérakleita?] zase „rok boží“. (...)

Hic annus etiam heliacos a quibusdam dicitur, et ab aliis [Heraclitus?] θεοῦ ἐνιαυτός ...

A 14 /1 Áetios III, 3, 9 Stobaei excerpta (Dox. 369,3-8 Diels)

Hérakleitos říká, že hřmění vzniká nahlučením větrů a mraků a vpádem vanutí do mračen; záblesky že jsou zážehy ve výparech, bouřkové blesky pak zapálení a pohasnutí v mračnech.

Ἡέρακλειτος βροντὴν μὲν κατὰ συστροφὰς ἀνέμων καὶ νεφῶν καὶ ἐμπτώσεις πνευμάτων εἰς τὰ νέφη, ἀστραπὰς δὲ κατὰ τὰς τῶν θυμιωμένων ἐξάψεις, πρησιτῆρας δὲ κατὰ νεφῶν ἐμπρήσεις καὶ σβέσεις.

A 14 /2 Seneca, Naturales quaestiones II, 56, 1

Hérakleitos se domníval, že blýskání je podobné tomu, jako když my zapalujeme oheň. (...)

Heraclitus existimat fulgurationem esse uelut apud nos incipientium ignium conatum et primam flammam incertam, modo intereuntem, modo resurgentem; haec antiqui fulgetra dicebant.

A 14a /1 Níkandros z Kolofónu, Alexipharmaca 171-177

(Alexipharmaca, ed. A.S.F. Gow and A.F. Scholfield: *Nicander. The poems and poetical fragments*. Cambridge, Cambridge University Press, 1953)

Těž ty se vnoříš do temně fialového a trpkého moře,
které Zemětřas Poseidón dal větru i ohni k službě.
Vanutím nepřátelským je zajisté podmaněn pod jho
vždyživý oheň, a do šíra plynoucí voda se třese
jasnicími větry. A proud je bez řádu, miluje bouře,
ovládá i silné plavce, jimž je přisouzen zánik;
dříví poslouchá zákon ohně, i když je mu nepřátelský.

Καί τε σύ γ' ἀγλεύκην βάψαις ἰόντα θάλασσαν,
ἦν τε καὶ ἀτμεύειν ἀνέμοις πόρεν Ἐννοσίγαιος
σὺν πυρί. καὶ γὰρ δὴ τὸ πνοαῖς συνδάμναται ἐχθραῖς

πῦρ μὲν αἰείζωον καὶ ἀχύνετον ἔτρεσεν ὕδωρ
ἀργέστας, καὶ ῥ' ἢ μὲν ἀκοσμήεσσα, φιλοργῆς
δεσπόζει νηῶν τε καὶ ἐμφθορέων αἰζηῶν,
ὔλη δ' ἐχθομένοιο πυρὸς κατὰ θεσμόν ἀκούει.

A 14a /2 Scholia in Nicandri Alexipharm. 170-176

(Scholia et glossae in Nicandri alexipharmaca - scholia vetera et recentiora; ed. M. Geymonat, *Scholia in Nicandri alexipharmaca*, Milan, Istituto Editoriale Cisalpino, 1974)

Temně fialový (171) znamená tmavý, černý.

Atmeuein (172) znamená být ovládán; říká, že moře a oheň jsou ovládány větry (171-172) a že moře vládne plavcům (176) jako oheň dřevu, *hylé*, látce (177).

Atmeuein (172): Být ovládán, protože *atmenes* jsou otroci. Že jsou moře a oheň ovládány větry, zjevně podle božského zákona, prý říkal i Menekratés.

Zemětřás (172): Poseidón.

Oheň <a také moře> *syndamnatai* (173): Je *podmaněn*.

Vždyživý oheň (174): Vždy živý oheň i doširoka se rozlévající voda se třese před *jasnicími*, *argestas* (175), čímž má na mysli větry.

Achynetos (174) znamená tolik, co *polychytos*, bohatě se rozlévající (*do šíra plynoucí*), neboť prefix zde má rozšiřující význam.

Už Hérakleitos chce takovým způsobem vyložit, že podle něj je všechno navzájem protikladné.

Třese se, etresen (174): Bojí se.

Argestas (175): Částečně synekdochicky.

Hé men (175): Moře, *thalassa*.

Bez řádu, akosméesa (175): Neuspořádané (moře), nespořádané, díky proudění nakloněné zuřivosti; má rádo vzbouřit se, vzkypět a šílet, a tímto trojím přívalem si podrobuje plavce. Slova „lodě podléhají moři“ znamenají, že dříví je podrobeno ohni.

Obrat „jimž je přisouzen zánik“ (176) znamená: Ti, kteří umírají v moři.

ἰόντα· [ἰοειδῆ], μέλαιναν.

(172) ἀτμεύειν [δὲ] [ὅ ἐστι] δουλεύειν, ὑποκεισθαι· ὡς μῦθον [γὰρ] λέγει ὅτι ἀνέμοις θάλασσα καὶ πῦρ δουλεύει, καὶ θάλασσα μὲν δεσπόζει νηῶν, πῦρ δὲ ὕλης.

[ἄλλως]· ἀτμεύειν· δουλεύειν· ἀτμένες γὰρ οἱ δοῦλοι· ὅτι δὲ δουλεύει ἢ θάλασσα καὶ τὸ πῦρ ἀνέμοις, [κατὰ θεῖον νόμον δηλονότι], καὶ Μενεκράτης εἴρηκεν πόρεν ἔδωκεν.

Ἐννοσίγαιος· ὁ Ποσειδῶν.

(173) τὸ πῦρ [τε καὶ θάλαττα] συνδάμναται· δαμάζονται.

πῦρ μὲν αἰείζων· [τὸ μὲν πῦρ τὸ αἰείζων] καὶ τὸ ἀχύνετον ὕδωρ ἔτρεσε τοὺς ἀργέστας, [οἴονεϊ] τοὺς ἀνέμους.

ἀχύνετον δὲ τὸ πολύχυτον, τὸ γὰρ α ἐπιτατικόν ἐστιν.

ἐκτίθεσθαι οὖν βούλεται διὰ τούτων [καὶ] Ἡράκλειτος ὅτι πάντα ἐναντία ἀλλήλοις ἐστὶ κατ' αὐτόν.

ἔτρεσεν· ἐφοβήσατο.

(175) ἀργέστας· ἀπὸ μέρους συνεκδοχικῶς.

ἢ μὲν· θάλαττα.

ἀκοσμήεσσα· ἢ ἄκοσμος, ἢ ἄτακτος, ἢ μὴ κοσμίως κινουμένη φιλοργῆς [δὲ] διὰ τὸ ῥοῶδες· ἢ φιλοῦσα ὀργίζεσθαι καὶ ὀργᾶν καὶ μαίνεσθαι διὰ τὰς τρικυμίας

δεσπόζει νηῶν· τῇ γὰρ θαλάσση ὑπόκεινται τὰ πλοῖα, τῷ δὲ πυρὶ ἢ ὕλῃ δεσπόζει·

(176) κυριεῦει [ἐμφθορέων δὲ αἰζιγῶν]· τῶν ἐν θαλάσση φθειρομένων.

ἐμφθορέων· ἐμφθειρομένων.

Hérakleitova nauka - duše, vnímání

A 15 /1 (Kahn CXIII)   Aristotelés, De anima I, 2; 405a 24 (cfr. B 12; Hippón A 10 /2 z Aristotela, De anima 405b 24)

(Tito mluví o počátcích jako o duši...) A Hérakleitos říká, že počátkem je duše, nakolik je duše výparem, ze kterého sestává také všechno ostatní. Toto je nejméně tělesné a vždy plynoucí. Pohyblivé se tedy poznává pohyblivým. Že jsoucna jsou v pohybu se domníval on i mnozí jiní.

(Οὔτοι δὲ λέγουσι τὴν ψυχὴν τὰς ἀρχάς...) καὶ Ἡράκλειτος δὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι φησι ψυχὴν, εἶπερ τὴν ἀναθυμίασιν, ἐξ ἧς τᾶλλα συνίστησιν· καὶ ἀσωματώτατόν τε καὶ ῥέον αἰεὶ· τὸ δὲ κινούμενον κινουμένῳ γινώσκεσθαι· ἐν κινήσει δ' εἶναι τὰ ὄντα κακείνος ᾤετο καὶ οἱ πολλοί.

A 15 /2   Macrobius, Somnium Scip. I, 14, 19

Podle fyzika Hérakleita je [duše] jiskrou hvězdné bytnosti.

[Animam] Heraclitus physicus scintillam stellaris essentiae.

A 15 /3   Áetios IV, 3, 12 Theodoreti et Nemesii excerpta (Dox. 389,1-5 Diels)

Hérakleitos říká, že duše světa je výpar z vlhkostí v něm (viz B 12). Duše v živých bytostech pak z výparu z těch vlhkostí, které jsou kolem nich, i z těch, které jsou v nich samých. [Duše světa a duše v živých bytostech] je ustavena sourodně.

Ἡέρακλειτος τὴν μὲν τοῦ κόσμου ψυχὴν ἀναθυμιάσιν ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ ὑγρῶν, τὴν δὲ ἐν τοῖς ζώοις ἀπὸ τῆς ἐκτὸς καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς ἀναθυμιάσεως, ὁμογενῆ πεφυκέναι.

A 15 /4 Platón, Phaedo 96b 3-8

A zdalipak to, čím myslíme, je krev (viz Empedoklés), či vzduch (Anaxagorás), či oheň (Hérakleitos)? Nebo žádná z těchto látek, nýbrž je to tak, že mozek (Alkmaión) poskytuje sluchové, zrakové i čichové počítky a z těch vzniká paměť a mínění, a z paměti a mínění a když se ustálí, že takto vzniká vědění?

Καὶ πότερον τὸ αἷμά ἐστιν ᾧ φρονοῦμεν, ἢ ὁ ἀήρ ἢ τὸ πῦρ; ἢ τούτων μὲν οὐδέν, ὁ δ' ἐγκέφαλός ἐστιν ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων τοῦ ἀκούειν καὶ ὁρᾶν καὶ ὀσφραίνεσθαι, ἐκ τούτων δὲ γίγνεται μνήμη καὶ δόξα, ἐκ δὲ μνήμης καὶ δόξης λαβούσης τὸ ἡρεμεῖν, κατὰ ταῦτα γίγνεσθαι ἐπιστήμην;

A 15 /5 Áetios IV, 3, 4 Theodoreti excerpta (Dox. 388,5-7 Diels)

Parmenidés, Hippasos a Hérakleitos říkají, že duše je ohnivá.

Παρμενίδης δὲ καὶ Ἴππασος καὶ Ἡράκλειτος πυρώδη ταύτην κεκλήκασι.

A 16 /1 Sextos Empeirikos, Adversus mathematicos VII, 126-134

Delší referát Sexta Empeirika (s využitím překladu Tomáše Vítka). Obsahuje zlomky B 1, B 2, B 107. Od odstavce 127 cituje Sextos Poseidónia (Fr. 353.1-45 Theiler).

(A 16 /1, 126)

Hérakleitos se domníval, že člověk je vybaven dvěma nástroji k poznání pravdy, smyslovým vnímáním a logem. Z nich pokládal smyslové vnímání za nevěrohodné, podobně jako dříve zmiňovaní přírodní filosofové, logos však pokládá za kritérium skutečnosti. Smyslové vnímání výslovně odmítá, když říká: „Špatnými svědky jsou lidem oči a uši, když mají barbarské duše“ (B 107), což se rovná tvrzení, že „věřit nerozumným smyslům přísluší jen duším barbarů“.

‘Ο δὲ Ἡράκλειτος, ἐπεὶ πάλιν ἐδόκει δυσὶν ὠργανῶσθαι ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας γνῶσιν, αἰσθήσει τε καὶ λόγῳ, τούτων τὴν <μὲν> αἴσθησιν παραπλησίως τοῖς προειρημένοις φυσικοῖς ἄπιστον εἶναι νενόμικεν, τὸν δὲ λόγον ὑποτίθεται κριτήριον. ἀλλὰ τὴν μὲν αἴσθησιν ἐλέγχει λέγων κατὰ λέξιν (B 107) ‘κακοὶ μάρτυρες ἀνθρώποισιν ὀφθαλμοὶ καὶ ὠτα βαρβάρους ψυχὰς ἐχόντων’, ὅπερ ἴσον ἦν τῷ ‘βαρβάρων ἐστὶ ψυχῶν ταῖς ἀλόγοις αἰσθήσεσι πιστεύειν’.

(A 16 /1, 127)

Za soudce pravdy tedy prohlašuje logos, ne ovšem jakýkoli, nýbrž ten společný a božský. To je však třeba v krátkosti vysvětlit. Oblíbeným tématem filosofů přírody totiž je, že to, co nás obklopuje, je rozumné a myslící.

Τὸν δὲ λόγον κριτὴν τῆς ἀληθείας ἀποφαίνεται οὐ τὸν ὅποιονδῆποτε, ἀλλὰ τὸν κοινὸν καὶ θεῖον. τίς δ' ἐστὶν οὗτος, συντόμως ὑποδεικτέον· ἀρέσκει γὰρ τῷ φυσικῶι τὸ περιέχον ἡμᾶς λογικόν τε ὄν καὶ φρενηῆρες.

(A 16 /1, 128)

Už mnohem dříve to vyjádřil Homér, když říká (*Od.* XVIII, 136-7, př. O. Vaňorný):

Takový zajisté duch (*noos*) jest ve všech pozemských lidech,
jaký je den, ježž otec všech lidí a králů jim sešle.

Také Archilochos říká (fr. 68 Diehl), že lidé mají takové smýšlení (*fronein*),
jakého dne jim ho Zeus dá.

Totéž je řečeno i u Eurípida (*Troad.* 885-7):

Vidět a poznat, ó Die, kdo jsi, je těžké a matoucí!
Ať jsi nutností přírody, nebo mysl (*nús*) lidí,
vzývám tě.“

Ἐμφαίνει δὲ τὸ τοιοῦτο πολὺ πρόσθεν Ὅμηρος (σ 163) εἰπών·

τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οἷον ἐπ' ἡμαρ ἄγησι πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

καὶ Ἀρχίλοχος (fr. 68 Diehl) δὲ φησι τοὺς ἀνθρώπους τοιαῦτα φρονεῖν
ὁποίην Ζεὺς ἐφ' ἡμέρην ἄγει.

εἴρηται δὲ καὶ τῷ Εὐριπίδῃ (*Troad.* 885) τὸ αὐτό·

ὅστις [ποτ'] εἶ σὺ δυστόπαστος εἰσιδεῖν
Ζεὺς, εἴτ' ἀνάγκη φύσεος εἴτε νοῦς βροτῶν,
ἐπευξάμην σε.

(A 16 /1, 129)

Podle Hérakleita se tedy stáváme rozumnými, když tento božský logos vtahujeme při dýchání; ve spánku však na něj sice zapomínáme, avšak po probuzení se znovu stáváme rozumnými. Ve spánku, když jsou smyslové cesty uzavřeny, se totiž mysl v nás odděluje od své přirozené jednoty s tím, co nás obklopuje, a jediné spojení s tím udržuje prostřednictvím dechu jako nějakého kořene. Oddělením pozbývá schopnost paměti, kterou dříve měla.

Τοῦτον οὖν τὸν θεῖον λόγον καθ' Ἡράκλειτον δι' ἀναπνοῆς σπάσαντες νοεροὶ γινόμεθα, καὶ ἐν μὲν ὕπνοις ληθαῖοι, κατὰ δὲ ἔγερσιν πάλιν ἔμφρονες· ἐν γὰρ τοῖς ὕπνοις μυσάντων τῶν αἰσθητικῶν πόρων χωρίζεται τῆς πρὸς τὸ περιέχον συμφυΐας ὁ ἐν ἡμῖν νοῦς, μόνης τῆς κατὰ ἀναπνοὴν προσφύσεως σωιζομένης οἷονεὶ τινος ῥίζης, χωρισθεὶς τε ἀποβάλλει ἢν πρότερον εἶχε μνημονικὴν δύναμιν·

(A 16 /1, 130)

Při bdění pak opět vyhlédáme smyslovými drahami jako nějakými okny a díky spojení s tím, co nás obklopuje, znovu nabýváme rozumovou schopnost. Má se to s tím podobně, jako když se uhlíky přiblížením k ohni proměňují a rozžhavují se, zatímco vzdálením od ohně hasnou. Tak i podíl toho, co nás obklopuje a co je v našich tělech návštěvníkem, se oddělením od okolí stává téměř nerozumným, kdežto díky přirozené jednotě a prostřednictvím co největšího počtu drah se stává příbuzným s celkem.

Ἐν δὲ ἐγρηγόρσει πάλιν διὰ τῶν αἰσθητικῶν πόρων ὥσπερ διὰ τινων θυρίδων προκύψας καὶ τῶι περιέχοντι συμβαλὼν λογικὴν ἐνδύεται δύναμιν. ὄνπερ οὖν τρόπον οἱ ἄνθρωκες πλησιάσαντες τῶι πυρὶ κατ' ἀλλοίωσιν διάπυροι γίνονται, χωρισθέντες δὲ σβέννυνται, οὕτω καὶ ἡ ἐπιξενωθεῖσα τοῖς ἡμετέροις σώμασιν ἀπὸ τοῦ περιέχοντος μοῖρα κατὰ μὲν τὸν χωρισμὸν σχεδὸν ἄλογος γίνεται, κατὰ δὲ τὴν διὰ τῶν πλείστων πόρων σύμφυσιν ὁμοιοειδῆς τῶι ὅλωι καθίσταται.

(A 16 /1, 131)

Hérakleitos říká, že kritériem pravdy je tento společný a božský logos a že účastí na něm se stáváme rozumnými, takže to, co se ukazuje všem společně, je důvěryhodné, neboť je přijato společným a božským logem, zatímco to, co napadá nějakého jedince, je z opačného důvodu nevěrohodné.

Τοῦτον δὴ τὸν κοινὸν λόγον καὶ θεῖον καὶ οὐ κατὰ μετοχὴν γινόμεθα λογικοί, κριτήριον ἀληθείας φησὶν ὁ Ἡράκλειτος ὅθεν τὸ μὲν κοινῇ πᾶσι φαινόμενον, τοῦτ' εἶναι πιστόν τῶι κοινῶι γὰρ καὶ θεῖωι λόγωι λαμβάνεται, τὸ δὲ τινι μόνωι προσπίπτον ἄπιστον ὑπάρχειν διὰ τὴν ἐναντίαν αἰτίαν.

(A 16 /1, 132)

Když tedy výše zmíněný muž začíná dílo *O přirozenosti*, ukazuje nějakým způsobem na to, co nás obklopuje, když říká (B 1): „Vůči řeči platné vždy nechápaví jsou lidé, jak předtím než ji slyšeli, tak poté, co uslyší prvně. Ačkoliv se všechno děje podle této řeči, podobají se nezkušeným, když zakoušejí taková slova i díla, jak je já vykládám, když každé rozlišuji podle přirozenosti a ukazují, jak se to s nimi má. Ostatním lidem však zůstává skryto, co dělají, když bdí, tak jako zapomínají, [co dělají,] když spí.“

ἐναρχόμενος γοῦν τῶν Περὶ φύσεως ὁ προειρημένος ἀνὴρ καὶ τρόπον τινὰ δεικνῦς τὸ περιέχον φησί (B 1)· ‘λόγου τοῦδ’ ἐόντος αἰεὶ ἀξύνετοι γίνονται ἄνθρωποι καὶ πρόσθεν ἢ ἀκοῦσαι καὶ ἀκούσαντες τὸ πρῶτον· γινομένων γὰρ πάντων κατὰ τὸν λόγον τόνδε, ἀπίροισιν εἰκόσσι πειρώμενοι καὶ ἐπέων καὶ ἔργων τοιούτων ὁκοίων ἐγὼ διηγεῦμαι κατὰ φύσιν διαιρέων ἕκαστον καὶ φράζων ὅκως ἔχει· τοὺς δὲ ἄλλους ἀνθρώπους λανθάνει ὁκόσα ἐγεροθέντες ποιοῦσιν ὅκωσπερ ὁκόσα εὐδοντες ἐπιλανθάνονται.’

(A 16 /1, 133)

Když těmito slovy výslovně uvedl, že vše činíme a myslíme díky účasti na božském logu, postupuje o něco dále a dodává (B 2): „Proto je třeba následovat to společné“, [protože *xynos* znamená íónsky „společné“], *xynos* je tak [totéž, co] *koinos*. „Ačkoliv je řeč společná, žijí mnozí tak, jako kdyby měli své vlastní vědomí.“ Vědomí totiž není nic jiného než výklad způsobu uspořádání veškerenstva. Proto také mluvíme pravdivě, když se účastníme na paměti logu, zato lžeme, když jsme v sobě samých.

Διὰ τούτων γὰρ ῥητῶς παραστήσας ὅτι κατὰ μετοχὴν τοῦ θεοῦ λόγου πάντα πράττομέν τε καὶ νοοῦμεν ὀλίγα προσδιελθῶν ἐπιφέρει (B 2) ‘διὸ δεῖ ἔπεσθαι τῷ [ξυνῶ, τουτέστι τῷ] κοινῷ, ξυνὸς γὰρ ὁ κοινός. ‘τοῦ λόγου δ’ ἐόντος ξυνού ζώουσιν οἱ πολλοὶ ὡς ἰδίαν ἔχοντες φρόνησιν’. ἢ δ’ ἔστιν οὐκ ἄλλο τι ἄλλ’ ἐξήγησις τοῦ τρόπου τῆς τοῦ παντὸς διοικήσεως. διὸ καθ’ ὅ τι ἂν αὐτοῦ τῆς μνήμης κοινωνήσωμεν, ἀληθεύομεν, ἃ δὲ ἂν ἰδιάσωμεν, ψευδόμεθα.

(A 16 /1, 134)

Tak je zcela výslovně řečeno, že společný logos je kritériem toho, co se ukazuje, a že ty věci, které se ukazují všem společně, jsou věrohodné, poněvadž jsou posuzovány společným logem, zatímco věci, které se jeví komukoliv samotnému jednotlivě, jsou falešné.

Νῦν γὰρ ῥητότατα καὶ ἐν τούτοις τὸν κοινὸν λόγον κριτήριον ἀποφαίνεται, καὶ τὰ μὲν κοινῇ φησι φαινόμενα πιστὰ ὡς ἂν τῷ κοινῷ κρινόμενα λόγῳ, τὰ δὲ κατ’ ἰδίαν ἐκάστω ψευδῇ.

A 16 /2 Sextos Empeirikos, Adversus mathematicos VIII, 286

Vždyť Hérakleitos také výslovně říká, že člověk není rozumný, neboť soudné je pouze to, co [vše] obklopuje.

Καὶ μὴν ῥητῶς ὁ Ἡράκλειτος φησι τὸ μὴ εἶναι λογικὸν τὸν ἄνθρωπον, μόνον δ' ὑπάρχειν φρενῆρες τὸ περιέχον.

A 16 /3 Apollónios z Tyany, Epistulae 18 (= Hérakleitos fr. 133 Bywater)

Fyzik Hérakleitos říká, že člověk je co do přirozenosti nerozumný.

Ἡράκλειτος ὁ φυσικὸς ἄλογον εἶναι κατὰ φύσιν ἔφησε τὸν ἄνθρωπον.

A 17 Áetios IV, 7, 2 Theodreti et Nemesii excerpta (Dox. 392,5-8 Diels)

Hérakleitos říká, že duše opouštějící tělo se navrací k duši veškerenstva, se kterou je stejnorodá a má stejnou bytnost.

Ὁ δὲ Ἡράκλειτος τὰς ἀπαλλαττομένας τοῦ σώματος εἰς τὴν τοῦ παντὸς ἀναχωρεῖν ψυχὴν ἔφησεν οἷα δὴ ὁμογενῆ τε οὔσαν καὶ ὁμοούσιον.

Hérakleitova nauka - lidé

A 18 Áetios V, 23 Theodreti et Nemesii excerpta (Dox. 434 Diels)

Podle Hérakleita a stoiků lidé začínají dospívat koncem druhého sedmiletí, když se hne semenný výron.

Ἡράκλειτος καὶ οἱ Στωικοὶ ἄρχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους τῆς τελειότητος περὶ τὴν δευτέραν ἑβδομάδα, περὶ ἣν ὁ σπερματικὸς κινεῖται ὄρρος.

A 19 /1 (Kahn XCV A) Plútarchos, De defectu oraculorum 11; 415e 2-4

Ti, kteří čtou „o dospívajících“ (Hérodotos, fr. 171, 2 Rzach), počítají podle Hérakleita za generaci 30 let, neboť za tuto dobu rodič plodí potomka a potomek se sám stává rodičem.

Ἄλλ' οἱ μὲν „ἡβώντων“ ἀναγιγνώσκοντες ἔτη τριάκοντα ποιούσι τὴν γενεὰν καθ' Ἡράκλειτον, ἐν ᾧ χρόνῳ γεννῶντα παρέχει τὸν ἐξ αὐτοῦ γεγεννημένον ὁ γεννήσας.

A 19 /2 Filón, fr. Harris (Cambridge 1886), p. 20

Je možné, aby se člověk stal ve 30 letech dědečkem. Dospět totiž může kolem svého 14. roku a v tomto roce je schopný i plodit. Stejně tak dítě zrozené v tom roce může mít ve svých patnácti letech potomka.

δυνατὸν ἐν τριακοστῶι ἔτει τὸν ἄνθρωπον πάππον γενέσθαι, ἡβᾶν μὲν περὶ τὴν τεσσερεσκαίδεκαετῆ ἡλικίαν, ἐν ἣι σπείρει, τὸ δὲ σπαρὲν ἐνιαυτοῦ γενόμενον πάλιν πεντεκαιδεκάτῳ ἔτει τὸ ὅμοιον ἑαυτῶι γεννᾶν.

A 19 /3 (Kahn XCV B) Censorinus, De die natali 17, 2; Seneca, Epistulae 12, 6-7

Tento čas [třicet let] je totiž podle Hérakleita nazýván „pokolení“, protože v této době se naplňují okruhy života. Okruhem totiž nazývá dobu, za kterou se přirozenost navrátí od lidské setby k setbě.

Hoc enim tempus [annos triginta] „genean” vocari Heraclitus auctor est, quia orbis aetatis in eo sit spatium; orbem autem vocat aetatis dum natura ab sementi humana ad sementim revertitur.

A 19 /4 Ióannés Lydus, De mensibus III, 14

Když Censorinus nazývá měsíc pokolení, nečiní tak podle Hérakleitova názoru.

ὅθεν οὐκ ἀπὸ σκοποῦ Ἡράκλειτος γενεὰν τὸν μῆνα καλεῖ.

A 20 Poseidónios, In Tim. (?) u Calcidia c. 251; p. 284.10 Wrob (cfr. B 67a)

Hérakleitos, se kterým se shodují i stoici, spojuje náš rozum s božským rozumem, který řídí a spravuje věci světa. Tímto neoddělitelným spojením sdílíme vědění o rozumných rozhodnutích, a proto nám může oznámit budoucí události pomocí smyslů, když duše odpočívá. Tak se děje, že se nám objevují obrazy neznámých míst a podoby lidí, jak živých, tak mrtvých. Hérakleitos připouští možnost věštění a zvláště to, že lidé, kteří si to zaslужují, jsou nabádáni božskou mocí.

Heraclitus vero consentientibus Stoicis rationem nostram cum divina ratione conectit regente ac moderante mundana: propter inseparabilem comitatum consciam decreti rationabilis factam quiescentibus animis ope sensuum futura denuntiare. ex quo fieri, ut adpareant imagines ignotorum locorum simulacraque hominum tam viventium quam mortuorum. idemque adserit divinationis usum et praemoneri meritos instruentibus divinis potestatibus.

A 21 Kléméns Alex., Stromata II, 130

Anaxagorás z Klazomen říká, že cílem života je nazření a z něho plynoucí svoboda; Hérakleitos z Efesu zase, že zalíbení (*euarestésin*, příjemnost).

Ἄναξαγόραν μὲν γὰρ τὸν Κλαζομένιον τὴν θεωρίαν φάναι τοῦ βίου τέλος εἶναι καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν λέγουσιν Ἡρακλειτόν τε τὸν Ἐφέσιον τὴν εὐαρέστησιν.

A 22 /1 (Kahn LXXXI A) Aristotelés, Ethica Eudemia VII, 1; 1235a 24-29

Mimo to (lásku a protikladný zápas) však jsou i oddělená umístění protikladů; zdá se však, že láska [je] svádí dohromady. (...) A Hérakleitos káral toho, kdo napsal (Homér, *Ilias* XVIII, 107):

Kěž by zahynul svár mezi bohy i mezi lidmi.

Vždyť bez vysokého a nízkého [tónu] by nebyl souzvuk a bez samce a samice, kteří představují protiklady, by nebyly živé bytosti.

Ἔτι δὲ καὶ οἱ τόποι κεχωρισμένοι τῶν ἐναντίων, ἢ δὲ φιλία δοκεῖ συνάγειν· οἱ δὲ τὰ ἐναντία φίλα, καὶ Ἡράκλειτος ἐπιτιμᾷ τῶ ποιήσαντι

ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, (*Ilias* XVIII, 107)

οὐ γὰρ ἂν εἶναι ἀρμονίαν μὴ ὄντος ὀξέος καὶ βαρέος, οὐδὲ τὰ ζῶα ἄνευ θήλεως καὶ ἄρρενος ἐναντίων ὄντων.

A 22 /2 Simplikios, In Categoriae 412, 26 Kalbfl.

[Hérakleitos totiž tvrdí], že [v případě zrušení svárů] by všechno zaniklo.

Οἰχήσεσθαι γὰρ φησι πάντα.

A 22 /3 Núménios, fr. 16 Thedinga = fr. 52 des Places, u Calcidia, c. 297; cfr. Plútarchos, De Iside et Osiride 48; p. 370a

Núménios chválí Hérakleita za kritiku Homéra, který si přál zánik a zmizení všeho zla: Homér totiž nechápal, že tímto přáním souhlasí se zničením světa, neboť by tak byla zničena látka, která je zdrojem zla.

Numenius laudat Heraclitum reprehendentem Homerum qui optaverit interitum ac vastitatem malis vitae, quod non intelligeret mundum sibi deleri placere, siquidem silva, quae malorum fons est, exterminaretur.

A 22 /4 (Kahn LXXXI B) Scholia A ad Iliadem XVIII, 107a 1

Hérakleitos, který považoval přirozenost jsoucích věcí za ustavenou díky sváru, zlehčoval Homéra, neboť mínil, že si přál zboření světa.

Ἡράκλειτος τὴν τῶν ὄντων φύσιν κατ' ἔξιν συνεστάναι νομίζων μέμφεται Ὅμηρον, σύγχυσιν κόσμου δοκῶν αὐτὸν εὐχεσθαι.

A 23 (Kahn XII) Polybios, Historiae IV, 40, 2-3

Nebylo by náležité používat dále básníky a mytografy jako svědky pro věci, o kterých nic nevíme, což právě ti před námi povětšinou dělali, uvádějíce, jak říká Hérakleitos, ve sporných případech nedůvěryhodné opory.

Οὐκ ἂν ἔτι πρέπον εἶη ποιηταῖς καὶ μυθογράφοις χρῆσθαι μάρτυσι περὶ τῶν ἀγνοουμένων, ὅπερ οἱ πρὸ ἡμῶν πεποιήκασιν περὶ τῶν πλείστων, ἀπίστους ἀμφισβητούμενων παρεχόμενοι βεβαιωτὰς κατὰ τὸν Ἡράκλειτον.

DALŠÍ DOXOGRAFIE K HÉRAKLEITOVĚ I V TESTOMONIIÍCH O HIPPASOVĚ

Hippasos A 7 /2   Theophrastos, Physicorum opin., fr. 1 (Dox. 475 Diels) u Simplicia, In Physica 23, 33

Hippasos z Metapontu a Hérakleitos z Efesu pak [předpokládají] jedno, a to pohyblivé a ohraničené. Za počátek ale mají oheň. Z ohně tvoří jsoucna zhušťováním a zředováním – jako z jedné základní jsoucnosti přirozenosti – a rozlučují je znovu v oheň.

Ἴππασος δὲ ὁ Μεταποντῖνος καὶ Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος (22 A 6) ἐν καὶ οὗτοι καὶ κινούμενον καὶ πεπερασμένον, ἀλλὰ πῦρ ἐποίησαν τὴν ἀρχὴν καὶ ἐκ πυρὸς ποιοῦσι τὰ ὄντα πυκνώσει καὶ μανώσει καὶ διαλύουσι πάλιν εἰς πῦρ ὡς ταύτης μιᾶς οὐσης φύσεως τῆς ὑποκειμένης.

Hippasos A 7 /3   Áetios I, 5, 5 Theodoreti excerpta (Dox. 292 Diels) = Theodóretos IV, 12

Hippasos z Metapontu a Hérakleitos z Efesu, syn Blysonún říkají, že jedno veškerenstvo je věčně pohyblivé a ohraničené; za počátek mají oheň.

Ἴππασος δὲ ὁ Μεταποντῖνος καὶ Ἡράκλειτος ὁ Βλόσωνος ὁ Ἐφέσιος ἐν εἶναι τὸ πᾶν ἀεικίνητον καὶ πεπερασμένον, ἀρχὴν δὲ τὸ πῦρ ἐσχηκέναι.

Hippasos A 8   Kléméns Alex., Protrepticus 5, 64

Totožnost ohně a boha předpokládají Hippasos z Metapontu a Hérakleitos z Efesu.

τὸ πῦρ θεὸν ὑπειλήφατον Ἴππασος τε ὁ Μεταποντῖνος καὶ ὁ Ἐφέσιος Ἡράκλειτος.

Hippasos A 9 /1   Áetios IV, 3, 4 Theodoreti excerpta (Dox. 388 Diels)

Parmenidés, Hippasos a Hérakleitos o ní [o duši] říkají, že je ohnivá.

Παρμενίδης δὲ καὶ Ἴππασος καὶ Ἡράκλειτος πυρώδη ταύτην κεκλήκασιν.

Hippasos **A 9 /2** Tetullianus, De anima 5

Hippasos (*Terullianus ovšem komolí na Hipparchus*) a Hérakleitos [o duši říkají], že je z ohně.

Hipparchus (sic) et Heraclitus ex igni.